

การใช้การเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม

สารนิพนธ์

ของ

อารีญา เขียวจ่อหอ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ

ในฐานะภาษาต่างประเทศ

กุมภาพันธ์ 2551

การใช้การเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม

สารนิพนธ์

ของ

อารีญา เขียวจ่อหอ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ

กุมภาพันธ์ 2551

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การใช้การเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม

บทคัดย่อ
ของ
อารีญา เชี่ยวจวบ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ในฐานะภาษาต่างประเทศ
กุมภาพันธ์ 2551

อารีญา เชี่ยวจอหอ. (2551). *การใช้การเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ.

การศึกษาครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษามูลของการใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องที่มีต่อความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม

กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน ที่ได้จากการทดสอบก่อนการวิจัยด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง และมีคะแนนความสามารถด้านการฟังต่ำกว่าร้อยละ 50 การทดลองดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ใช้เวลาทดลอง 7 สัปดาห์รวม 14 คาบๆละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 7 แผน และแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษใช้วัดก่อนและหลังการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละของคะแนน และ $t - test$ for Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า

การใช้การเล่าเรื่องสามารถเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงขึ้น 7.83 คิดเป็นร้อยละ 39.17

USING STORYTELLING TO ENHANCE LISTENING ABILITY OF
PRATHOMSUKSA 3 STUDENTS AT ASSUMPTION CONVENT SILOM SCHOOL

AN ABSTRACT
BY
ARIYA CHIEWCHORHOR

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Arts degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University
February 2008

Ariya Chiewchorhor. (2008). *Using Storytelling to Enhance Listening Ability of Prathomsuksa 3 Students at Assumption Convent Silom School*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Mrs.Tuenjai Chalermkit.

The purpose of this study was to enhance Prathomsuksa 3 students' English listening ability by using storytelling.

The sample group was twelve Prathomsuksa 3 students at Assumption Convent Silom School, Bangkok. They were chosen by obtaining the minimum 50 percent range in their score in a pre-listening test. The study was carried out in the first semester of the 2007 academic year and lasted for seven weeks with a total of fourteen 50-minute periods.

The instruments used in this study were seven storytelling lesson plans and a pre-post listening test.

The data collected were statistically analyzed by mean, percentage and t-test for dependent sample.

The results of this study revealed that:

Using storytelling increased the students' ability in listening significantly at the .01 level. The mean increased by 7.83 points, an increase of 39.17 percent. The study proved that teaching through storytelling enhanced students' ability in listening English.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การใช้การเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม ของ อารีญา เชี่ยวจวบหอบ ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(อาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์ เตือนตา เลาสุขศรี)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์ ดร.วไลพร ฉายา)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
(รองศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล)

วันที่ เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2551

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือจากผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้เกี่ยวข้องหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านด้วยความเคารพอย่างสูง

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาของท่านที่ได้ให้คำแนะนำ ตรวจสอบ ปรับปรุง และแก้ไขสารนิพนธ์ ตลอดจนให้ความเอาใจใส่และให้กำลังใจในการทำการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา อาจารย์ ดร.วไลพร ฉายา อาจารย์เตือนตา เลาสุขศรี ที่กรุณาช่วยเหลือเป็นกรรมการสอบสารนิพนธ์และกรุณาให้คำแนะนำในการทำวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล อาจารย์ ดร.อรพรรณ วีระวงศ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ อาจารย์เตือนตา เลาสุขศรี อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตร์ตนะ และคณาจารย์ภาควิชาตะวันตก ที่ได้ให้ความรู้และให้คำปรึกษาตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ศึกษาในสถาบันแห่งนี้

ขอกราบขอบพระคุณเซอร์มารีคริสติน อนงค์จรรยา ครูใหญ่โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม ขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ให้คำแนะนำพร้อมทั้งกำลังใจในการศึกษาค้นคว้า ขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้ให้ความร่วมมือในการทดลองและเก็บข้อมูลสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

และสุดท้ายขอขอบคุณพระคุณบิดา มารดา ที่ได้เลี้ยงดู ให้กำลังใจด้วยความรักความห่วงใย แก่ผู้วิจัยตลอดเวลา

ประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา และขอแสดงความระลึกถึงพระคุณครู อาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ วางรากฐานการศึกษาแก่ผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จในการศึกษาดังปรารถนา

อารีญา เชี่ยวจหอ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
สมมติฐานในการวิจัย.....	4
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟังภาษาอังกฤษ.....	9
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่อง.....	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่องหรือนิทานในการสอนเด็ก.....	22
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	25
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	25
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	25
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	28
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	28
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	36
ความมุ่งหมายในการวิจัย.....	36
วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย.....	36
สรุปผลการศึกษาวิจัย.....	37
อภิปรายผล.....	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ)	
ข้อเสนอแนะ.....	42
บรรณานุกรม.....	43
ภาคผนวก.....	48
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้.....	49
ภาคผนวก ข แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ.....	68
ภาคผนวก ค ภาพกิจกรรมระหว่างการทำทดลอง.....	74
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	78

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตารางแสดงผลการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติจากค่าเฉลี่ยของผลคะแนน การทดสอบการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง.....	31
2 ตารางเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบด้านการฟังภาษาอังกฤษของ นักเรียนรายบุคคลก่อนและหลังการทดลอง.....	32
3 ตารางเปรียบเทียบผลคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง ภาษาอังกฤษทั้ง 2 ส่วนของนักเรียนแต่ละคนก่อนและหลังการทดลอง.....	34

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแท่งแสดงผลคะแนนการวัดความสามารถด้านการฟัง ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนแต่ละคนก่อนและหลังการทดลอง.....	33

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในสังคมโลกปัจจุบัน ความเจริญ ด้านวัตถุ การคมนาคม การสื่อสาร และเทคโนโลยีต่างๆ เข้ามามีบทบาทกับชีวิตประจำวันอย่างมากมาย จึงถือได้ว่ายุคนี้เป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสารที่มีการพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง ความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาข้อมูลให้ทันสมัยจะต้องอาศัยภาษา ศรีวิไล พลมณี (2545 : 71; อ้างอิงจาก Trudgill,1974) กล่าวว่า คนเราใช้ภาษาในการสร้างและรักษาสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลอื่นๆ ดังนั้นจึงได้มีการศึกษาเกี่ยวกับภาษาเพื่อนำมาพัฒนาการเรียนรู้อาษาของมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนโต การเรียนภาษาต่างประเทศจึงเป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์ทั้งในด้านการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติม และเพื่อการประกอบอาชีพตลอดจนเพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 โดยมีมุ่งให้จัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศให้แก่ผู้เรียนเรียนอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ และสามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ อีกทั้งยังสามารถแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ หรือศึกษาในระดับสูงต่อไป การเรียนภาษาต่างประเทศจึงแตกต่างจากการเรียนสาระการเรียนรู้อื่น เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้เรียนเพื่อรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารกับผู้อื่นได้ตรงตามสถานการณ์ต่างๆ จากมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1 สาระที่ 1 ในหัวข้อภาษาเพื่อการสื่อสารกำหนดไว้ว่า ผู้เรียนควรเข้าใจกระบวนการฟัง การอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ โดยธรรมชาติแล้วคนเราจะเริ่มต้นจากการฟังเป็นอันดับแรก แล้วถึงจะใช้ภาษาในการสื่อสารได้ โดยการเลียนแบบเสียงพูดก่อนการอ่านและการเขียน สมิตรา อังวัฒนากุล (2540 :15) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาอังกฤษควรเริ่มสอนทักษะการฟังก่อนทักษะอื่นๆ โดยยึดหลักที่ว่าคนเราต้องเข้าใจในสิ่งที่ฟังก่อนที่จะพูด อ่าน และเขียน วิจิตร อาวะกุล (2543 : 74) กล่าวว่าทักษะการฟังเป็นทักษะที่มนุษย์ใช้มากที่สุด และเป็นทักษะแรกๆ ที่มนุษย์ใช้ในการเรียนรู้ภาษาจนสามารถสื่อสารกับบุคคลอื่นๆ การฟังที่ดีจะช่วยให้ผู้ฟังสามารถรวบรวมข้อเท็จจริงต่างๆ ซึ่งนำไปสู่การตัดสินใจที่ดีและ ถูกต้อง และช่วยให้ผู้ฟังได้รับประโยชน์จากผู้พูด ได้แก่ ประสพการณ์ ความรู้ ความคิด และความรู้สึกของผู้อื่น มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการคิด การพูด

และพฤติกรรมต่างๆของผู้ฟัง ซึ่งสอดคล้องกับ กุศยา แสงเดช (2545 : 132) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน

ถึงแม้ว่าทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญและนำไปสู่การพัฒนาทักษะอื่นๆ แต่เท่าที่ผ่านมาครูส่วนมากมักเน้นการสอนทักษะการอ่านและการเขียนแก่นักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ด้านไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงรู้กฎเกณฑ์ทางภาษามากกว่าการฝึกฝนทักษะการฟัง ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของ กัญญา กอบกาญจน์สินธุ (กัญญา กอบกาญจน์สินธุ. 2545 : บทคัดย่อ; อ้างอิงจาก สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยนาท. 2538 : 84 – 85) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยนาท พบ ว่าครูมีปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะด้านการฟัง และการพูดมากกว่าทักษะการอ่านและการเขียน ทั้งนี้เพราะนักเรียนฟังครูพูดแล้วไม่เข้าใจเนื่องจากครูไม่ใช้ภาษาอังกฤษในการสอน นักเรียนจึงไม่เกิดทักษะในด้านการฟังและการพูด นอกจากนี้ นักเรียนยังมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษน้อย และไม่สามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ (สุรพันธ์ กุศลส่ง. 2543 : 2)

จากปัญหาดังกล่าว ได้มีผู้ศึกษาปัญหาอุปสรรคในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อหาวิธีการ รวมทั้งกิจกรรมต่างๆ ที่จะเพิ่มความสามารถด้านการฟังของนักเรียน ดังเช่น มอร์โรจ(Morrow.1993) ได้ทำการวิจัยผลการเล่านิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำโดยไม่มีการชี้แนะในระดับวัยอนุบาล อายุเฉลี่ย 5 ปี 7 เดือน ผู้วิจัยและผู้ช่วยแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยจะเล่านิทานเรื่องเดียวกันให้เด็กฟังในเวลาเล่านิทานปกติ หลังจากนั้นจะให้กลุ่มควบคุมวาดภาพจากเรื่องที่ฟัง ส่วนกลุ่มทดลองเล่าเรื่องซ้ำให้ครูฟังเป็นรายบุคคลโดยไม่มีการชี้แนะ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้เค้าโครงเรื่องสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่คะแนนความรู้โครงเรื่องหลังการทดลองสูงกว่าคะแนนก่อนการทดลองเพียงร้อยละ 3.1 ซึ่งสอดคล้องกับ มาล์กินา (Malkina.1993:1) ที่ได้เสนอความคิดว่า การเล่าเรื่องเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสอนภาษาต่างประเทศแก่เด็ก เพราะทำให้ทราบถึงอารมณ์ และจิตวิทยาของเด็ก เช่น ความอยากรู้เป็นเจ้าของ การแสดงออก การแข่งขัน รวมถึงการแสดงการต่อต้าน ดังนั้นเรื่อง และนิทานถือเป็นสื่อที่เด็กให้ความสนใจตามธรรมชาติ เตือนใจ เฉลิมกิจ (2000 : 32 ; แปลจากPhillips.1993) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการเล่าเรื่องว่าสามารถนำมาใช้ได้ผลดียิ่งในการเรียนภาษา เนื่องจากการเล่าเรื่องเป็นเทคนิคหนึ่งของทุกวัฒนธรรมที่ดึงดูดใจคนทุกชาติทุกภาษา อันเนื่องจากผู้เล่าจะใช้ท่าทาง และภาษากายประกอบทำให้ผู้ฟังสนใจ และติดตามเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ นอกจากนี้ สทอยล์ (Stoyle.Online. 2003 : 1) ได้กล่าวว่า ธรรมชาติของเด็กมีความชื่นชอบกับการฟังเรื่องเล่าอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่มีเวทย์มนต์คาถา หรือพลังวิเศษเหนือธรรมชาติ อีกทั้งเรื่องเล่าสามารถสอนเกี่ยวกับการดำเนิน

ชีวิตของตนเองและของผู้อื่นด้วย นอกจากนี้การเล่าเรื่องถือได้ว่าเป็นวิธีการหนึ่งที่พิเศษซึ่งสามารถช่วยให้ผู้ฟังเข้าใจวัฒนธรรมในแต่ละชาติได้เป็นอย่างดี

จากผลการวิจัยของ ธาดา จันทรเรือง (2530 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาไทยเสริมทักษะการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ซึ่งผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการฟังก่อนเรียนและหลังเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นนทพร ภูวรัตน์ (2546 : 45) ที่ได้ศึกษาและทดลองโดยใช้เพลงและนิทานในการเพิ่มความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบางวัน จังหวัดพังงา พบว่าการใช้เพลงและนิทานเป็นกิจกรรมฟังภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นโดยได้คะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น และนักเรียนมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จะเห็นได้ว่ากิจกรรมการเล่าเรื่องจึงเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถพัฒนาการเรียนรู้ภาษาที่สำคัญของนักเรียน เนื่องจากสามารถพัฒนาการใช้ภาษาทางด้าน การฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งการเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมที่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิด และประสบการณ์ให้นักเรียนในฐานะเป็นผู้ฟังได้รับรู้จากเหตุผลดังที่ได้กล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในการใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องเพื่อสร้างประสบการณ์ให้นักเรียนได้ใกล้ชิดกับภาษาอังกฤษ และมีความเข้าใจจากการฟังภาษาอังกฤษ อีกทั้งเพื่อให้สอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งได้กำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า ครูควรเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนมีความสุข และสนุกสนาน เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษจากการใช้กิจกรรมการเล่าเรื่อง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องที่มีต่อความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีม

ความสำคัญของการวิจัย

การใช้ภาษาอังกฤษในการเล่าเรื่องจะช่วยเพิ่มความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน และอาจเป็นแนวทางสำหรับครูในการนำกิจกรรมดังกล่าวไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับวัยและระดับของผู้เรียนต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน
อัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก จ.กรุงเทพมหานคร จำนวน 248 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก จ.กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน ได้จากการคัดเลือก
นักเรียนในห้องเรียนที่ผู้วิจัยรับผิดชอบในการสอน 1 ห้องเรียน โดยให้นักเรียนทั้งห้องเรียน จำนวน 42
คน ทำการทดสอบก่อนการวิจัยด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง แล้วคัดเลือกเฉพาะผู้ที่มี
คะแนนความสามารถด้านการฟังต่ำกว่าร้อยละ 50 มาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 12 คน
2. ระยะเวลาในการศึกษา ผู้วิจัยใช้เวลาในการดำเนินการทดลองในช่วงโมฆะเสริมเป็น
เวลา 7 สัปดาห์ ละ 2 คาบๆ ละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 14 คาบ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเล่าเรื่อง หมายถึง การเล่านิทาน หรือเรื่องสั้นๆ ภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกมา
เป็นกิจกรรมการฟังในแต่ละคาบเรียน ซึ่งมีวงคำศัพท์และโครงสร้างภาษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้น
พื้นฐานพุทธศักราช 2544 ตามมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1
2. ความสามารถในการฟัง หมายถึง ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งได้แก่การฟัง
นิทาน เรื่องสั้นๆ แล้วสามารถเข้าใจความสำคัญและบอกรายละเอียดของเรื่องที่ฟังโดยสามารถปฏิบัติ
ตามคำสั่ง และเลือกคำตอบที่ถูกต้องได้ ซึ่งสามารถวัดได้จากแบบทดสอบความสามารถในการฟังซึ่ง
ผู้วิจัยสร้างขึ้น

สมมติฐานในการวิจัย

การใช้การเล่าเรื่องสามารถเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1 โครงสร้างหลักสูตรภาษาต่างประเทศช่วงชั้นที่ 1 (ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

1.2 สาระหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.2.1 มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาระดับพื้นฐาน

1.2.2 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นภาษาต่างประเทศ

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟังภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของการฟัง

2.2 ความสำคัญของการฟัง

2.3 จุดมุ่งหมายของการฟัง

2.4 การพัฒนาการฟัง

2.5 ความสามารถในการฟัง

2.6 การสอนทักษะการฟัง

2.7 กลวิธีที่ช่วยพัฒนาการฟังเพื่อความเข้าใจของเด็ก

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่อง

2.8 ความสำคัญของการเล่าเรื่อง

2.9 จุดมุ่งหมายของการเล่าเรื่อง

2.10 ประโยชน์ของการใช้การเล่าเรื่องในการสอนภาษาอังกฤษ

2.11 เทคนิคในการเล่าเรื่อง

2.12 ลักษณะเรื่องเล่าที่เหมาะสมสำหรับเด็ก

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่องหรือนิทานในการสอนเด็ก

4.1 งานวิจัยในประเทศ

4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1 โครงสร้างหลักสูตรภาษาต่างประเทศช่วงชั้น 1 (ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 – 3)

หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ(ภาษาอังกฤษ) ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) อย่างต่อเนื่องกันตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงชั้นมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆแสวงหาความรู้ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราว และวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถช่วยถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

โครงสร้างของหลักสูตรภาษาต่างประเทศ กำหนดตามระดับความสามารถทางภาษาและ พัฒนาการของผู้เรียน (Proficiency-Based) เป็นสำคัญ โดยจัดแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ

1. ช่วงชั้น ป.1-3 ระดับเตรียมความพร้อม (Preparatory Level)
2. ช่วงชั้น ป.4-6 ระดับต้น (Beginner Level)
3. ช่วงชั้น ม.1-3 ระดับกำลังพัฒนา (Developing Level)
4. ช่วงชั้น ม.4-6 ระดับก้าวหน้า (Expanding Level)

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเป็น สาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร การเรียน ภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกลและเกิดความมั่นใจในการสื่อสารกับชาว ต่างประเทศ โดยยังคงความภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรม การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่ คาดหวังดังกล่าว หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้ และ คุณธรรมจริยธรรมค่านิยมที่ผู้เรียนพึงมีในช่วงชั้นที่ 1 ดังนี้

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยนและนำเสนอข้อมูลข่าวสารในเรื่องที่เกี่ยวกับ ตนเอง ชีวิตประจำวัน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว
2. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง –พูด ตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และความสัมพันธ์กับบุคคลภายในวงคำศัพท์ 300-450 (คำศัพท์รูปธรรม)
3. ใช้ประโยคคำเดียว (one word sentence) และประโยคเดียว (simple sentence) ในการ สนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้
4. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ตามระดับชั้น

5. มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการเสนอข้อมูลที่เป็นความรู้ในวิชาอื่นตามความสนใจและวัย

6. มีความสามารถในการใช้ภาษาภายในห้องเรียน และในโรงเรียนในการแสวงหาความรู้และความเพลิดเพลิน

1.2 สารของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานใช้มาตรฐานเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้เรียนตามจุดหมายของหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการประกันคุณภาพการศึกษา โดยแบ่งตามสาระหลักดังนี้

สาระของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง องค์ความรู้ที่เป็นสากลสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย

สาระที่ 1 สาระด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communication) หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อทำความเข้าใจ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็น เจตคติ อารมณ์ และความรู้สึกในเรื่องต่างๆ ทั้งที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures) หมายถึง ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ พฤติกรรมทางสังคม ค่านิยม และความเชื่อที่แสดงออกทางภาษา

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connection) หมายถึง ความสามารถทางภาษาต่างประเทศในการแสวงหาความรู้ที่สัมพันธ์กับกลุ่มสาระอื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก (Communities) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศภายในชุมชน และเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

1.2.1 มาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐาน

มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน โดยกำหนดจากสาระหลักทั้งสิ้น ประกอบด้วย

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ความคิดเห็น แสดงความรู้สึกโดยใช้เทคโนโลยี และการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดเห็น และความคิดรวบยอดในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ และมีสุนทรียภาพ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้ อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษาชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อการประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคม

1.2.2 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นภาษาต่างประเทศ

มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เป็นผลการเรียนรู้ที่ต้องการ หรือคาดหวังให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน หลังจากที่ได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในช่วงชั้นที่ 1 หรือเมื่อนักเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยกำหนดจากสาระทั้ง 4 และมาตรฐานการเรียนรู้ทั้ง 8 มาตรฐาน แต่สำหรับทักษะการฟังได้ถูกกำหนดไว้ในสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสารมาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมี วิจารณญาณ โดยมุ่งให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจดังต่อไปนี้

1. เข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง และประโยคง่ายๆในสถานการณ์ใกล้ตัว
2. อ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง
3. เข้าใจคำ กลุ่มคำ และประโยค โดยถ่ายโอนเป็นภาพหรือสัญลักษณ์ง่ายๆ
4. เข้าใจบทสนทนา เรื่องสั้น หรือนิทานง่ายๆที่มีภาพประกอบ

จะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน ครูต้องคำนึงถึง สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่ถูกกำหนดไว้ โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจกระบวนการ ฟัง เพื่อสามารถตีความจากสิ่งที่ได้ฟัง และสามารถนำความรู้มาใช้ในการชีวิตประจำวันได้ ในขณะที่ เดียวกันครูจะต้องพัฒนานักเรียนให้มีความรู้ ทักษะ คุณธรรมและค่านิยม ตามมาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฟังภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของการฟัง

โดยธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์จะเริ่มจากการฟัง และการเลียนแบบเสียงที่ได้ฟัง จึงอาจกล่าวได้ว่า การฟังเป็นจุดเริ่มต้นแห่งทักษะการเรียนรู้ภาษา แต่ความหมายของการฟังไม่ใช่เพียงแค่การฟังเสียงเท่านั้น แต่การฟังเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจ ดังที่ แอบบอต (Abbott. 1981 : 57 – 58) ได้กล่าวว่า การฟังภาษาเป็นการฟังคำพูดหรือเสียง ไม่ใช่มุ่งเพียงความหมายอย่างเดียว แต่ต้องเข้าใจว่า ผู้พูดพูดถึงอะไร และสิ่งที่พูดนั้นหมายถึงสิ่งใด ดังนั้นการฟังที่มีประสิทธิภาพจะต้องมีความเข้าใจด้วย นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการฟังไว้ดังนี้

ริเวอร์ส (Rivers. 1980 :16) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะสร้างสรรค์ในการทำทำความเข้าใจเสียงที่เราได้ยิน ผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ได้ยิน การจัดเรียงลำดับคำนั้นๆ ตลอดจนการขึ้นลงของเสียงมาสร้างให้เกิดความหมาย

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1981 : 60) ได้กล่าวว่าการฟัง (Listening) หมายถึงความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคหนึ่งประโยคใดนั้นมีความสัมพันธ์กับประโยคอื่นๆที่พูดไปแล้วอย่างไร และเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งในการฟังผู้ฟังจะเลือกแต่เฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟังและจะไม่สนใจกับสิ่งที่ไม่ต้องการ

ริกซอน (Rixon. 1986 : 28) ได้อธิบายความหมายของการฟัง (Listening) โดยเปรียบเทียบกับความสามารถของการได้ยิน (Hearing) ซึ่งสรุปได้ว่า การฟังกับการได้ยินมีข้อแตกต่างกัน โดยการได้ยินเป็นการจำแนกเสียงในขั้นต้น หรือในขั้นพื้นฐานเท่านั้น นั่นคือในระดับของการได้ยินประสาทหูของมนุษย์จะแยกแยะว่า เสียงที่ได้ยินนั้นเป็นเสียงอะไร เช่นเป็นเสียงสุนัขเห่า เสียงดนตรี หรือเสียงพูดคุยกันของมนุษย์ ในขณะที่การฟังนั้นเป็นการกระทำด้วยความตั้งใจ ผู้ฟังต้องมุ่งความสนใจของตนไปที่เสียงที่ได้ยินเพื่อที่จะได้เข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟังนั้น และการฟังเพื่อให้เข้าใจความหมาย ผู้ฟังต้องมีความรู้ทางภาษาและประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังมาประกอบกัน

อันเดอร์วูด (Underwood. 1993:1) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังหมายถึง การที่ผู้ฟังให้ความสนใจและความพยายามเพื่อการเข้าใจความหมายของสิ่งที่ฟัง รวมทั้งความพยายามที่จะเข้าใจความหมายตามวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสารด้วย

จากความหมายของการฟังดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่าการฟังเป็นกระบวนการในการทำทำความเข้าใจเสียงที่ได้ยินเพื่อให้เกิดความหมาย ซึ่งจะมีการกำหนดจุดประสงค์ในการฟัง และในการฟังเพื่อให้เข้าใจความหมาย ผู้ฟังต้องมีความรู้ทางภาษาและประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับสิ่งที่ฟังมาประกอบกัน

ความสำคัญของการฟัง

ในชีวิตประจำวันของคนเรานั้นจะใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะอื่นๆ ซึ่งถ้าทักษะการฟังได้รับการฝึกฝนที่ดี ผู้ที่ได้รับการฝึกจะมีทักษะสูงกว่าผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกฝน ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 : 100) ได้อธิบายว่าการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่ทักษะอื่นๆ ได้แก่ ทักษะการพูด การอ่านและการเขียน ดังนั้นครูจะต้องให้ความสำคัญและฝึกฝนอย่างต่อเนื่องให้แก่ผู้เรียนเกิดทักษะในการฟัง นอกจากนี้ยังมีผู้เชี่ยวชาญได้กล่าวถึงความสำคัญ of ทักษะการฟัง ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

คอฟฟ์ (Doff. 1991 : 198) กล่าวถึงความสำคัญในการฟังที่มีผลต่อความสำเร็จในการสนทนาว่า ในการสื่อสารนั้นผู้ฟังจะต้องเข้าใจก่อนว่าสิ่งที่ผู้พูดพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร เมื่อเข้าใจก็จะตระหนักว่าควรจะพูดตอบไปอย่างไร ทำให้เป็นการพัฒนาการพูดของตนเองด้วย ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องฝึกทักษะการฟังให้มาก โดยเฉพาะในการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศจะต้องฟังจนสามารถเข้าใจได้ดี และสามารถพูดได้

แมคโดแนลล์ (Mc Donell. 1992 : 58 – 59) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังว่า เป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ และมีความสำคัญมากต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้ที่มีความสามารถในการฟังจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

ฮูเซน และโพสเทิลท์ไวท (Husen & Postlethwaite. 1994 : 34 – 39) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ การฟังว่า ผู้เรียนต้องใช้ทักษะการฟังในอัตราสูงมาก เมื่อเปรียบเทียบกับทักษะอื่นๆ ทักษะการฟังประกอบด้วยทักษะย่อยๆ จำนวนมาก ซึ่งผู้สอนสามารถสอนทักษะย่อยๆ เหล่านั้นได้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการฟัง และใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ

ยาวรัตน์ การพานิช กับอังคณา ทองพูน (2543 : 22 – 24) และโบเวน (Bowen. 1985 : 89) ได้กล่าวถึงการฟังอย่างคล้ายคลึงกันว่าเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับผู้เรียนภาษา เนื่องจากเป็นทักษะการรับสาร (Receptive Skills) ซึ่งจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับภาษาพูด แต่ทักษะการฟังต้องได้รับการพัฒนาเป็นลำดับแรก ทั้งในการเรียนภาษาแม่ และภาษาที่สอง โดยเฉพาะนักเรียน เพราะนักเรียนจะประสบความสำเร็จในการเรียนขึ้นอยู่กับความเข้าใจขณะที่ฟังครูบรรยาย และร่วมทำกิจกรรมในห้องเรียน

กล่าวโดยสรุป ทักษะการฟังมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นทักษะแรกในการรับรู้ภาษาของมนุษย์ และยังเป็นทักษะที่ช่วยพัฒนาส่งเสริมการเรียนรู้ในทักษะอื่นๆ อีกทั้งเป็นทักษะที่จะช่วยเก็บรวบรวมข้อมูลความรู้ ความคิด ข้อเท็จจริง และประสบการณ์ต่างๆ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการแสดงพฤติกรรมให้ถูกต้องและเหมาะสม

2.3 จุดมุ่งหมายของการฟัง

ฮาร์เมอร์ (สมใจ สืบวัฒนาพงษ์กุล.2537 : 26 – 27 อ้างอิงจาก Harmer.1991) กล่าวถึงจุดประสงค์ในการฟังเพื่อเป็นการยืนยันความคาดหวังที่ผู้ฟังตั้งไว้ก่อนการฟังว่า

1. เพื่อคัดเลือกรายละเอียดเฉพาะที่สนใจและต้องการฟัง
2. เพื่อมีส่วนร่วมในการสื่อสาร
3. เพื่อเก็บข้อมูลทั่วไป เช่น การฟังข่าว โฆษณา
4. เพื่อเก็บข้อมูลไว้ในโอกาสอื่น
5. เพื่อเก็บรายละเอียดของข้อมูลที่ฟัง เป็นต้น

เจียรนัย พงษ์ศิริวาทย์ (2539 :101 – 102) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายหลักของการฟัง 3 ประการ คือ

1. การฟังเพื่อความเพลิดเพลิน ได้แก่การฟังเรื่องราวที่สนุกสนานชวนให้เกิดความนึกฝัน หรือจินตนาการ แล้วทำให้เกิดความสุขและผ่อนคลาย
 2. การฟังเพื่อความรู้ นั่นคือฟังเรื่องราวเกี่ยวกับวิชาการข่าวสาร และข้อแนะนำต่างๆ ซึ่งการฟังเพื่อความรู้นี้ ผู้ฟังต้องฟังให้เข้าใจ ใช้ความคิดและบันทึกสาระสำคัญไว้
 3. การฟังเพื่อให้ได้รับคติชีวิตหรือความจรรโลงใจ ซึ่งความมุ่งหมายของการฟังประเภทนี้ ผู้ฟังต้องฟังอย่างมีวิจารณ์ญาณในการเลือกรับข้อมูลในแต่ละประเภท เพื่อนำมาใช้ในการดำเนินชีวิต
- กล่าวโดยสรุปว่า การฟังในแต่ละครั้งจะเกิดขึ้น ตามจุดมุ่งหมายของผู้ฟัง ว่าจะฟังเพื่ออะไร ซึ่งอาจจะฟังเพื่อความเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความตึงเครียด ฟังเพื่อให้ได้ความรู้ แล้วนำข้อมูล หรือสาระที่มีประโยชน์มาใช้ในการดำเนินชีวิตชีวิต

2.4 การพัฒนาการฟัง

การที่ผู้ฟังจะมีความสามารถในการฟังเรื่องราวต่างๆ และสามารถโต้ตอบได้ถูกต้องนั้น ผู้ฟังต้องได้รับการพัฒนาการฟังให้มีประสิทธิภาพ ได้มีนักการศึกษาจากสถาบันศึกษาต่างๆ ให้แนวคิดในการพัฒนาการฟังดังต่อไปนี้

รอสท์ (Rost. 1991 : 7 – 8) และ เฟรดเดอริกส์ (Fredericks.1997 : 202) ได้กล่าวถึงการพัฒนาการฟังทั่วไป และการพัฒนาการฟังที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ควรสร้างความกระตือรือร้นในการฟัง โดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่น่าสนใจ รวมทั้งใช้อุปกรณ์การฟังที่มีประสิทธิภาพ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนฟังอย่างตั้งใจ
2. ควรสร้างอุปนิสัยในการฟังโดยใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียน พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนพูดคุยเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อให้เกิดความสามารถในการฟังให้อยู่ในระดับที่ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

3. ส่งเสริมกระตุ้นให้นักเรียนมีอิสระในการฟังภาษาอังกฤษหลังจากที่ได้เรียนในห้องแล้ว เช่น การพูดคุยกับชาวต่างชาติ หรือฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่างๆ เป็นต้น

นอกจากนี้เฟรดเดอริกส์ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ครูและนักเรียนควรศึกษา และเพิ่มพูนคำศัพท์ต่างๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยวางจุดมุ่งหมายของการฟังพร้อมจัดขั้นตอนการฟังและบรรยากาศให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย อีกทั้งครูควรใช้เทคนิคและวิธีการที่จะช่วยพัฒนาการฟังให้นักเรียนเกิดความเข้าใจโดยการจัดกิจกรรมหลังการฟัง ซึ่งจุดประสงค์ของการทำกิจกรรมนี้ เพื่อฝึกการใช้ภาษา เช่น การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) กิจกรรมการแก้ปัญหาและกิจกรรมการตัดสินใจ ซึ่งผู้เรียนสามารถอาศัยข้อมูลจากเรื่องที่ฟังแก้ปัญหาที่กำหนดให้

จากข้อความการพัฒนาการฟังข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ครูผู้สอนต้องจัดกิจกรรมการฟังที่มีความหมายและน่าสนใจ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะฟังอย่างตั้งใจ ในการฝึกทักษะการฟัง นักเรียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการฟัง เพื่อให้ นักเรียนมีความเข้าใจ และสามารถนำสิ่งที่ได้ฟังไปพัฒนาในทักษะอื่นๆ รวมถึงรู้จักที่จะแสวงหาข้อมูลใหม่ๆ ต่อไป

2.5 ความสามารถในการฟัง

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน เหมาะสมตามช่วงชั้น รวมทั้งให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และสามารถใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อเข้าสู่สังคม วัฒนธรรมได้ แต่การที่จะเกิดความสามารถเช่นนี้ได้ ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการฟัง ตั้งแต่ระดับคำจนถึงการฟังข้อความให้เข้าใจเสียก่อน แล้วสามารถสรุปใจความสำคัญ หรือตีความจากเรื่องที่ฟังได้ ผู้ฟังจึงจะสามารถสื่อสารได้ตามต้องการ ฉะนั้นจึงได้มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

แวลเล็ท และ ดิสสิก (Valette & Disick. 1972 :141 – 142) ได้แบ่งระดับความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ระดับกลไก เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยิน โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย
2. ระดับความรู้ เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ได้ฟังและสามารถตอบสนองได้
3. ระดับถ่ายโอน เป็นระดับที่ผู้ฟังข้อความยาวๆ หลายๆ ประโยคและเข้าใจประโยคที่แต่งขึ้นใหม่ โดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว
4. ระดับสื่อสาร เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความที่มีคำศัพท์

ใหม่ โดยการคาดหมายจากประสบการณ์เดิม และสามารถฟังข้อความที่พูดอย่างรวดเร็วได้ เช่นบทภาพยนตร์ รายการวิทยุหรือโทรทัศน์

5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจและแยกประเภทข้อความที่ฟังพร้อมสามารถประเมินผลได้ว่า เป็นภาษามาตรฐานหรือไม่ ตลอดจนเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกและความมุ่งหมายของผู้พูดจากน้ำเสียงถ้อยคำ

แฮร์ริส (Harris. 1974 : 32 – 40) ได้จำแนกความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ระดับ รวมทั้งให้ตัวอย่างลักษณะของความสามารถในการฟังระดับต่างๆดังนี้

1. ความสามารถในการจำแนกเสียง ประกอบด้วย

1.1 ความสามารถในการจำแนกเสียงคำโดด โดยสามารถจำแนกเสียงว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างไร หรือคำใดออกเสียงต่างไปจากคำอื่นๆที่ได้ยิน

1.2 ความสามารถในการจำแนกคำที่มีอยู่ในข้อความ โดยสามารถจำแนกได้ว่า คำใดที่ได้ยินในประโยค หรือข้อความนั้นตรงกับรูปภาพใด หรือประโยคใด

2. ความสามารถในการเข้าใจข้อความที่ได้ฟัง ประกอบด้วย

2.1 ความสามารถในการปฏิบัติตามประโยคคำสั่งที่ให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม

2.2 ความสามารถในการเลือกคำตอบให้ตรงกับข้อความที่ได้ฟัง

2.3 ความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวทั่วไปที่จำลองสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน โดยผู้ฟังสามารถจดจำสาระสำคัญต่างๆได้

ฮิกกิน (Higgin. 1978 : 55) และ รอสท์ (Rost. 1991 : 3 – 4) ได้กล่าวถึงความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษว่าผู้ฟังต้องมีทักษะต่างๆดังนี้

1. ทักษะด้านการรับรู้ (Perceptive Skills) คือความสามารถในการจำแนกเสียงต่างๆ และจดจำคำที่ฟังได้ โดยสามารถบอกได้ว่า เสียงที่ได้ยินเป็นเสียงในภาษาอะไร

2. ทักษะด้านการวิเคราะห์ (Analysis Skills) คือความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์ โดยสามารถแยกโครงสร้างประโยค และเข้าใจความสัมพันธ์ส่วนต่างๆของประโยค ตลอดจนเข้าใจเกี่ยวกับการลงเสียงหนัก เบาในคำ และระดับสูง – ต่ำ ของเสียงในประโยค

3. ทักษะด้านการสังเคราะห์ (Synthesis Skills) คือความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะด้านภาษากับส่วนอื่นๆ และสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟังได้อย่างเหมาะสม

จากแนวคิดของนักการศึกษาดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ความสามารถในการฟังมีหลายระดับ โดยเริ่มต้นจากระดับพื้นฐาน นั่นคือความสามารถในการจำแนกเสียงเป็นคำ ประโยค และระดับแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศ ส่วนความสามารถในการฟังที่สูงกว่า

ระดับพื้นฐานเป็นความสามารถในการนำความรู้เดิมเชื่อมโยงในสิ่งที่ฟัง แล้วตอบสนองสื่อสารได้ถูกต้อง

2.6 การสอนทักษะการฟัง

การเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย 4 ทักษะ แต่ทักษะแรกของการเรียนรู้ภาษาคือการฟังซึ่งกูดยา แสงเดช (2545 : 133) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษว่า เป็นการสอนฟังเสียงของคำ วลี เพื่อสังเกต แยกแยะ หรือเปรียบเทียบความแตกต่างเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ และเป็นการฟังประโยค หรือเรื่องราว แล้วสามารถเข้าใจในสิ่งที่ฟังได้

ในการสอนทักษะการฟัง กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยให้ผู้เรียนฟังประโยคคำสั่ง คำขอร้อง และสามารถตีความเรื่องที่ฟังจากสื่อประเภทต่างๆ ได้ ดังนั้นจึงมีนักการศึกษาได้กล่าวถึงวิธีการสอนที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายดังกล่าวดังต่อไปนี้

ทิพพดี อ่องแสงคุณ (2535 : 32 – 34) และ รวิวรรณ ศรีครามครัน (2539 : 113 – 125) ได้กล่าวถึงการสอนฟังว่า ควรสอนไปตามลำดับจากง่ายไปยาก ดังนี้

1. ฝึกทักษะให้จดจำและเข้าใจความหมายของสิ่งที่ได้ยิน เช่น การฟังเสียงพยัญชนะ คำเดี่ยว วลี และประโยค โดยพยายามเชื่อมโยงคำต่างๆ ที่ได้ยินเป็นกลุ่มคำที่มีความหมาย
2. ฝึกทักษะให้ผู้เรียนคาดเดาเหตุการณ์ในสิ่งที่ได้ยิน และจดจำเนื้อเรื่อง เช่น การฟังเรื่องสั้นๆ การฟังบทสนทนา หรือข้อความต่างๆ

อันเดอร์วูด (Underwood. 1989 : 25 – 28) ได้แนะนำการสอนทักษะการฟังดังนี้

1. การเตรียมการก่อนการสอน เช่น การเลือกบทเรียน การเตรียมเทป การเตรียมบทเรียนก่อนสอน การวางแผนการสอน เป็นต้น
2. การวางขั้นตอนในการสอน ซึ่งมี 3 ขั้นตอน คือ

2.1 ก่อนการฟัง (Pre – listening) เป็นการเตรียมตัวนักเรียนก่อนที่จะฟัง และทำกิจกรรมต่างๆ เช่น พูดเกี่ยวกับภาพ อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง อ่านเนื้อหาให้ฟัง ทบทวนบทเรียน หรือสอนคำศัพท์และโครงสร้างที่สำคัญ เป็นต้น

2.2 ระหว่างการฟัง (While – listening or During listening) ในขณะที่นักเรียนฟังควรมีกิจกรรมต่างๆ ให้ทำเพื่อแสดงว่านักเรียนฟังเรื่องแล้วมีความเข้าใจ เช่น ตรวจสอบสิ่งที่ฟังกับรูปภาพ จับคู่ภาพกับสิ่งที่ฟัง จัดลำดับรูปภาพตามเรื่องที่ฟัง เขียนเครื่องหมายถูกหรือผิดหน้าข้อความตามสิ่งที่ฟัง หรือเติมคำลงในช่องว่าง เป็นต้น

2.3 หลังการฟัง (Post – listening) เป็นกิจกรรมที่ครูจัดให้สอดคล้องกับเรื่องที่ได้อ่านไปแล้ว เช่น วิจารณ์อารมณ์ของบุคคลหรือลักษณะนิสัยของบุคคลในเรื่องที่ฟัง สรุปเรื่องที่ฟัง แสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

กุศยา แสงเดช (2545 :132 -136) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนทักษะการฟัง ไว้ดังนี้

1. กิจกรรมที่นำสู่การฟัง ครูผู้สอนต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาสิ่งที่คาดหวัง เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนมองเห็นแนวทางหรือสถานการณ์ได้ชัดเจน และสามารถคาดหวังได้ก่อนที่จะฟัง
2. กิจกรรมระหว่างการสอน เป็นกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง โดยให้นักเรียนฝึกปฏิบัติขณะกำลังฟังเรื่องนั้นๆ เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจยิ่งขึ้น กิจกรรมระหว่างการสอนฟังนั้นไม่ควรให้นักเรียนต้องเขียนมากนัก เพราะจะทำให้การฟังของนักเรียนขาดความเข้าใจที่สมบูรณ์ เพราะนักเรียนจะไปสนใจในสิ่งอื่นๆ กิจกรรมที่นำมาใช้ระหว่างการสอนการฟัง ได้แก่ การจับคู่ภาพ การเติมคำ การวาดภาพ หรือให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบกับสิ่งที่ฟัง
3. กิจกรรมหลังการฟัง เป็นกิจกรรมที่มุ่งหวังที่จะทำอะไรบางอย่างภายหลังการฟังเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งจุดมุ่งหมายของการทำกิจกรรมนี้ ก็เพื่อฝึกการใช้ภาษานั้นเอง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย และการตอบคำถามแบบปลายเปิด หรือแบบตัวเลือก

จากแนวคิดข้อเสนอแนะในการสอนฟัง สรุปได้ว่า ครูต้องเตรียมตัวนักเรียนก่อนการฟัง จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับบทเรียน เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน และครูต้องกำหนดจุดประสงค์การฟังให้ชัดเจนเพื่อให้การฟังของนักเรียนบรรลุเป้าหมาย แล้วดำเนินการสอนตามลำดับขั้นที่วางแผนไว้ และตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมต่างๆ หลังการฟัง

2.7 กลวิธีที่ช่วยพัฒนาการฟังเพื่อความเข้าใจของเด็ก

แอลลิส และบรูสเตอร์ (Ellis; & Brewster. 1991 : 41-42) ได้กล่าวถึง สิ่งที่จะช่วยพัฒนาให้เด็กมีการพัฒนาทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจคือ การที่ครูกระตุ้นให้เด็กสามารถคาดเดาในการฟัง เช่น การอธิบายให้เด็กรู้จักใช้ความรู้เดิมเพื่อหาความหมายของคำศัพท์ใหม่ หรือ วาดภาพตามข้อมูลภาพหรือแผนภูมิที่สัมพันธ์กับเรื่อง เด็กต้องถูกกระตุ้นให้รู้จักสังเกตภาษาท่าทาง หรือวิธีการในการใช้เสียงเพื่อนเน้นคำสำคัญของครู ซึ่งครูสามารถให้คำใบ้เพื่อให้เด็กเดาความหมายคำนั้นๆ กลวิธีที่ช่วยในการฟังมีดังต่อไปนี้

1. การคาดคะเน ซึ่งเป็นวิธีการที่สนับสนุนให้นักเรียนคาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดต่อไปในเรื่อง ซึ่งเป็นวิธีให้เด็กฟังเพื่อตรวจสอบถึงแม้ว่าสิ่งที่คาดคะเนจะถูกต้องหรือไม่ หากเด็กสามารถคาดคะเนได้ถูกต้องจะทำให้เขารู้สึกมีความเชื่อมั่นยิ่งขึ้น

2. การแสดงท่าทาง การเน้นเสียง เสียงสูงต่ำ และภาษากาย ได้แก่ การแสดงออกทางสีหน้า หรือท่าทางจะช่วยให้เด็กสามารถเข้าใจตัวละครในเรื่องว่ามีอารมณ์อะไร เช่นอารมณ์โกรธ มีความสุข หรือเศร้า

3. การเดาความหมายจากบริบท ถึงแม้ว่าคำสำคัญในเรื่องเด็กยังไม่ทราบความหมายก่อนที่เด็กจะรับฟังเรื่องที่เล่า ควรได้รับการกระตุ้นให้รู้จักเดาความหมายคำจากภาพและความรู้ในเรื่องทั่วไป นอกจากนี้ การรู้จักรูปแบบคำในเนื้อเรื่อง เช่นคำบอกลำดับเหตุการณ์ ก่อน-หลัง หรือ-แต่ และ ดังนั้น ซึ่งคำเหล่านี้ช่วยบอกเหตุการณ์ที่จะเกิดต่อไปในเรื่อง ทำให้เด็กสามารถลำดับเรื่องเพื่อที่จะคาดคะเนเรื่อง

จากแนวคิดของกลวิธีที่ช่วยพัฒนาการฟังเพื่อความเข้าใจของเด็ก สรุปได้ว่า ครูควรใช้กลวิธีการต่างๆ เพื่อให้เด็กสามารถคาดเดาความหมาย หรือเหตุการณ์ในสิ่งที่ฟัง เช่น การแสดงท่าทาง ประกอบ การใช้น้ำเสียง และการเดาความหมายจากบริบท ซึ่งวิธีการดังกล่าวสามารถช่วยกระตุ้นและสนับสนุนให้เด็กสามารถเข้าใจในสิ่งที่ฟังมากยิ่งขึ้น

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่อง

3.1 ความสำคัญของการเล่าเรื่อง

ฟิลลิปส์ (Phillips. 1993 : 32) ได้ให้ความหมายของการเล่าเรื่องว่า หมายถึง เรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่ถูกนำมาเล่า แล้วสามารถดึงดูดใจคนทุกชาติทุกภาษา ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ต่างชื่นชอบและหลงใหลในเรื่องเล่า

มัลคินา (Malkina. 1995 : 38) กล่าวว่า การเล่าเรื่องเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพกับผู้เริ่มเรียนภาษา เพราะสามารถแสดงถึงอารมณ์ต่างๆ การรับรู้ และความต้องการได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเด็กเล็ก

เอียซ์ (Aiex. 2006 : Online) ได้กล่าวเกี่ยวกับการเล่าเรื่องว่า เป็นศาสตร์ที่สร้างความรื่นรมย์แก่ผู้เรียนได้ ซึ่งเรื่องที่เล่าสามารถแสดงวัฒนธรรมของแต่ละชาติได้

สมศักดิ์ ปริบุรณะ (2550 : Online) ได้กล่าวว่า การเล่าเรื่องเป็นการเล่าเรื่องราวที่สร้างขึ้นมาเพื่อให้ความรู้สึก หรือผ่อนคลาย โดยการถ่ายทอดด้วยเทคนิควิธีการต่างๆ โดยมีจุดประสงค์เฉพาะเจาะจงสำหรับเด็ก เช่นการเล่านิทานทั่วไป นิทานพื้นบ้าน นิทานสมัยใหม่ ที่นำมาปรับปรุงเปลี่ยนแปลง แก้ไข เสริมแต่ง เพื่อให้เหมาะสมกับเด็ก

โดยสรุปการเล่าเรื่องจึงเป็นวิธีการที่สามารถกระตุ้นความสนใจแก่ผู้เริ่มเรียนภาษาโดยเฉพาะกับเด็กเพราะเรื่องที่นำมาเล่านั้น ผู้เรียนสามารถรับรู้อารมณ์ การเรียนรู้วัฒนธรรมจากเรื่องที่ฟังได้

จุดมุ่งหมายของการเล่าเรื่อง

ฉวีวรรณ กีนาวงศ์ (2533 : 101 – 102) กล่าวว่า การเล่าเรื่องสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง เมื่อนักเรียนได้ฟังเรื่องเล่าจากครู จะเกิดความจดจำความต่อเนื่องของเรื่องราว ตลอดจนการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ และเสริมประสบการณ์ของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งการเล่าเรื่องมีจุดมุ่งหมายดังนี้

1. เพื่อตอบสนองความต้องการทางธรรมชาติของเด็ก
2. เพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินทั้งผู้เล่าและผู้ฟัง
3. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์ของเด็กให้รู้จักควบคุมอารมณ์ของตน
4. เพื่อส่งเสริมด้านมนุษยสัมพันธ์ คุณธรรม และเจตคติที่ดี
5. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็ก
6. เพื่อให้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและการสนทนา
7. เพื่อช่วยกระตุ้นให้เด็กมีความสนใจอยากอ่านหนังสือ

ประโยชน์ของการใช้การเล่าเรื่องในการสอนภาษาอังกฤษ

แอลลิส และบรูสเตอร์ (Ellis; & Brewster. 1991: 1-2) กล่าวว่า ธรรมชาติของเด็กเพลิดเพลินกับการฟังเรื่องเล่า เนื่องจากเขาสามารถเข้าใจเนื้อเรื่อง บทสนทนาตามภาษาแรกของตน ยกตัวอย่างเช่น เพียงแค่เด็กได้ยิน คำพูดว่า “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...” เพียงแค่นี้ เขาจะทราบทันทีว่าพวกเขาจะได้ฟังนิทาน และรอที่จะฟังเรื่องต่อไป ดังนั้นจึงมีการนำเรื่องเล่ามาเป็นสื่อในการเรียนภาษาต่างประเทศ ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. เรื่องเล่าช่วยสร้างความสนุกสนานและช่วยพัฒนาทัศนคติในทางบวกในการเรียนภาษาต่างประเทศในอนาคต และเป็นตัวช่วยในการตัดสินใจเรียนภาษาต่างประเทศ
2. เรื่องเล่าช่วยสร้างจินตนาการ เด็กสามารถจินตนาการตัวเองแทนตัวละครในเรื่อง ซึ่งประสบการณ์แห่งการจินตนาการช่วยพัฒนาพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์
3. เรื่องเล่าเป็นเครื่องมือที่สามารถเชื่อมโยงจินตนาการให้สัมพันธ์กับโลกแห่งความเป็นจริงของเด็ก ซึ่งเด็กสามารถสร้างจิตสำนึกของตนเองให้เชื่อมโยงกับการดำเนินชีวิตในแต่ละวันระหว่างบ้านกับโรงเรียน
4. การฟังเรื่องเล่าในห้องเรียนเป็นการบันทึบประสบการณ์ทางสังคม ซึ่งการอ่าน และการเขียนเป็นเพียงกิจกรรมเดียวเท่านั้น แต่การฟังการเรื่องเล่าสามารถแบ่งปันความรู้สึกต่างๆ เช่น ความสุขจากเสียงหัวเราะ ความเศร้า ความตื่นเต้น และการคาดคะเน ซึ่งไม่ใช่เป็นเพียงความสนุกสนานเท่านั้น แต่สามารถช่วยสร้างความมั่นใจ และกระตุ้นการพัฒนาทางสังคมและอารมณ์ให้เกิดขึ้น

5. การฟังเรื่องเล่าเข้าไปซ้ำมา ทำให้เกิดการเรียนรู้ทางภาษา ในขณะที่ทักษะอื่นๆต้องได้รับการกระตุ้น หรือผลักดัน ซึ่งเรื่องเล่าหลายๆเรื่องมักจะมีคำ และโครงสร้างประโยคซ้ำไปซ้ำมา เพื่อช่วยให้เด็จดจำทุกรายละเอียดได้ ดังนั้นคำ หรือโครงสร้างประโยคนั้นจะช่วยให้เด็กคาดคะเนเรื่องที่จะเกิดขึ้นต่อไป คำหรือโครงสร้างประโยคที่ซ้ำไปมาช่วยกระตุ้นให้เด็กเข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องที่กำลังฟัง ด้วยเหตุนี้ครูควรเตรียมเนื้อหาภาษาให้มีความหมาย เพื่อให้เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้

6. การฟังเรื่องเล่าช่วยให้ครูแนะนำคำศัพท์ หรือเป็นการทบทวนคำศัพท์ โครงสร้างภาษา โดยเปิดให้เด็กได้จดจำ และเทียบเคียงบริบท โดยใช้ความคิด แล้วค่อยๆนำไปสู่คำพูดของเด็กเอง

7. การฟังเรื่องเล่าช่วยพัฒนาการฟัง และทักษะอื่นเข้าด้วยกันโดยผ่านสิ่งต่อไปนี้

- สื่อที่มองเห็นได้แก่ รูปภาพ หนังสือที่มีภาพประกอบ
- ความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมา
- ความรู้ทั่วไป

สิ่งเหล่านี้ช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายของเรื่อง และมีความเกี่ยวเนื่องกับประสบการณ์ตัวเอง

8. เรื่องเล่าสร้างสรรคการพัฒนาการเรียนรู้ของเด็กให้ต่อเนื่องกับวิชาอื่นๆในหลักสูตร

9. การเรียนภาษาอังกฤษจากเรื่องเล่าสามารถวางรากฐานทางภาษาในการเรียนระดับมัธยมศึกษา เช่น โครงสร้าง คำศัพท์ และการเรียนภาษาในทักษะอื่น

เทคนิคในการเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่องให้สนุก และเป็นที่ยินชอบของผู้ฟัง มีความจำเป็นที่ผู้เล่าจะต้องมีเทคนิคในการเล่าเรื่อง ซึ่งเกิดจากการฝึกฝนอบรมจนเป็นทักษะ หรือเกิดจากความสามารถเฉพาะตัวที่มาแต่ดั้งเดิม ทั้งนี้หากครูในฐานะที่เป็นผู้เล่ามีความต้องการเป็นผู้เล่าที่ดี เก่ง มีความสามารถในการจูงใจนักเรียนที่เป็นผู้ฟัง ควรที่จะศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ ทดลองปฏิบัติ และเล่าเรื่องให้เด็กฟังอยู่เสมอเป็นประจำ จึงได้มีนักการศึกษาหลายท่านที่ได้ให้ทรรศนะถึงหลักการในการเล่าเรื่องให้ประสบผลสำเร็จไว้ดังนี้

พรทิพย์ วินโกมินทร์ (2530 : 39 – 40) และ ฉวีวรรณ กิณางค์ (2533 : 104) ได้กล่าวถึง การเล่าเรื่องให้ดีนั้นเป็นเรื่องยากพอสมควร ครูผู้เล่าจำเป็นต้องมีเทคนิคในการเล่าเรื่องอย่างมาก เพื่อที่จะทำ ให้เด็กสนใจได้ ตลอดเวลาครูผู้เล่าต้องมีศิลปะในการเล่าเรื่องอย่างยอดเยี่ยม นอกจากนี้ยังจะให้ความรัก ความอดทน ความใกล้ชิดสนิทสนมกับเด็กอีกด้วย บุคลิกภาพและท่าทางของครูก็เป็นส่วนสำคัญ อีกประการหนึ่งและก่อนที่จะเล่าเรื่องให้เด็กฟังทุกครั้ง ครูจะต้องมีการเตรียมการเล่าอยู่เสมอ อย่าคิดว่าไม่สำคัญ เพราะถ้าครูได้เตรียมไว้ล่วงหน้า จะทำให้การเล่าเรื่องประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ ที่วางไว้เสมอ โดยจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. จัดเด็กให้นั่งเรียงร้อยและนั่งตามสบาย ซึ่งอาจจะเป็นกลุ่ม หรือวงกลม บนเก้าอี้ หรือบนพนักก็ได้ ส่วนครูควรงั่งบนเก้าอี้เตี้ยเพื่อให้เด็กมองเห็นได้อย่างทั่วถึง และได้ยินเสียงครูชัดเจน
 2. ครูต้องใช้น้ำเสียงดังพอที่จะได้ยินทั่วถึงกันด้วย เสียงธรรมชาติของตนเอง ออกเสียงให้ชัดเจน มีจังหวะการพูดให้พอเหมาะ ไม่เร็วหรือช้าเกินไป ใช้น้ำเสียงเหมาะกับตัวละคร ซึ่งอาจใช้เสียงตามธรรมชาติมาประกอบการเล่าด้วยก็ได้
 3. ขณะเล่า อาจทำท่าทางประกอบด้วย แต่ต้องเป็นท่าทางที่น่าดู และไม่มากจนเกินไป รวมทั้งเป็นท่าทางที่ไม่ได้แก่งทำจนผิดธรรมชาติ
 4. ครูต้องไม่ออกนอกเรื่องหรือเล่าเรื่องอื่นแทรก เพราะจะทำให้เด็กเข้าใจไขว้เขว และอย่าสอดแทรกเรื่องของศีลธรรมมากเกินไป จะทำให้เด็กเบื่อ
 5. พยายามถ่ายทอดเรื่องที่เล่าให้เป็นภาพที่มีชีวิตจิตใจ โดยบรรยายบุคลิกลักษณะของตัวละครให้ชัดเจน บรรยายสถานที่เกิดขึ้นให้มีลักษณะใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด และทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าตนเองได้เข้าไปนั่งตามเนื้อเรื่องอยู่ ณ ที่นั้นด้วย
 6. เลือกถ้อยคำหรือสำนวนให้เหมาะสมกับระดับของเด็ก ควรเลือกคำที่ง่าย ๆ เพื่อให้เด็กฟังแล้วนึกออกมาเป็นภาพ
 7. ขณะเล่าเรื่อง ทำให้สบายๆ พยายามเป็นกันเองกับเด็กให้มากที่สุด มองเด็กอย่างทั่วถึงทุกคน อย่าให้สายตาจับจ้องกับเด็กคนหนึ่งคนใดนานเกินควร ควรสังเกตพฤติกรรมของเด็ก หากเด็กๆ ไม่สนใจฟัง ครูควรใช้ไหวพริบแก้ไขวิธีการเล่าให้ตื่นเต้นเร้าใจยิ่งขึ้น
 8. ควรคำนึงถึงระยะเวลาในการเล่าให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็กคือประมาณ 15 – 25 นาที
 9. ควรกำหนดเวลาเผื่อสำหรับคำถาม หรือข้อวิจารณ์ของเด็ก ถ้าในระหว่างการเล่า เด็กขัดจังหวะหรือซักถาม ครูควรบอกให้รอจนเล่าเรื่องจบก่อน
- พิกุล ภูมิแสน (พิกุล.Online.2550 : 1) ยังให้แนวคิดในการเล่าเรื่อง ไว้ดังนี้
1. ก่อนเริ่มเล่าเรื่อง ครูสามารถใช้วิธีการจูงใจเด็กด้วยเพลง ปริศนาคำทาย ใช้รูปภาพ เพื่อเป็นการสร้างความสนใจให้แก่เด็ก
 2. ขณะเล่าเด็กควรมีอิสระด้านร่างกาย ความรู้สึก เช่น จัดเด็กให้นั่งเรียงร้อยและนั่งตามสบาย ซึ่งอาจจะเป็นกลุ่ม หรือวงกลม บนเก้าอี้ หรือบนพนักก็ได้ ส่วนครูควรงั่งบนเก้าอี้เตี้ยเพื่อให้เด็กมองเห็นได้อย่างทั่วถึง และได้ยินเสียงครูชัดเจน
 3. ในขณะเล่าเรื่อง ครูควรมีอารมณ์ร่วมกับเรื่องที่กำลังเล่า โดยแสดงออกทางสีหน้า และอารมณ์ เพื่อให้ผู้ฟังสนใจ และเกิดภาพพจน์ที่ชัดเจนยิ่งขึ้นเช่น ยิ้ม หัวเราะ โกรธ

4. ใช้ภาพหรือท่าทางประกอบขณะเล่า เช่นรูปภาพในกระดาษ หรือการวาดภาพประกอบ การเล่า เพื่อให้เด็กมีอารมณ์ร่วมในการเล่าเรื่อง การแสดงท่าทางประกอบก็จะทำให้เรื่องนั้นมีชีวิตชีวา ได้สมกับความตั้งใจของคุณ

5. ควรใช้น้ำเสียงตามตัวละครขณะเล่าเรื่อง ซึ่งอาจมีการเลียนเสียงตัวละครบ้าง เพื่อให้สมจริง เช่นเสียงเด็ก เสียงคนชรา เสียงสัตว์ เสียงคนเดิน

6. ให้ความสนใจเด็กในขณะที่กำลังเล่าเรื่องอย่างทั่วถึงทุกคน เพื่อสังเกตพฤติกรรมของเด็กว่าให้ความสนใจหรือไม่

7. คุ้ใช้ภาษาในการเล่าเรื่องที่เหมาะสมกับเด็ก

8. ลำดับเรื่องราวให้เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนเกินไป

9. ในตอนท้ายควรสรุปเรื่องพร้อมทั้งแสดงข้อคิด คติเตือนใจ

เมื่อคุณเล่าเรื่องเสร็จแล้ว ควรจัดกิจกรรมหลังการเล่าเรื่อง เพื่อทดสอบนักเรียนว่ามีความรู้ความเข้าใจมากน้อยเพียงใด ซึ่ง แอลลิส และบรูสเตอร์ (Ellis; & Brewster. 1991 : 41-42) ได้เสนอกิจกรรมหลังการเล่าเรื่อง ไว้ดังนี้

1. นำประโยคที่ใช้ในการเล่าเรื่องมาวางสลับที่กัน แล้วให้นักเรียนเรียงลำดับให้ถูกต้อง

2. จัดนักเรียนเป็นกลุ่ม โดยนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มจะได้ภาพในส่วนหนึ่งของเรื่องที่แตกต่างกัน ให้นักเรียนบรรยายภาพของตนให้เพื่อนฟัง แล้วเรียงลำดับให้ถูกต้อง

3. เขียนประโยคของเรื่องที่เล่า นำแต่ละประโยคมามาตัดเป็น 2 ส่วน จับสลับที่กัน แล้วให้นักเรียนบรรยายภาพของตนให้เพื่อนฟัง แล้วเรียงลำดับภาพให้ถูกต้อง

4. ให้เรื่องที่ได้อ่านบางส่วนออกไป แล้วให้นักเรียนเติมส่วนที่หายไป

5. ให้นักเรียนแสดงละครเรื่องที่เล่า หรือใช้หุ่นแทน

6. ให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบเรื่องขณะที่คุณเล่า

7. ให้นักเรียนวาดภาพการ์ตูนจากเรื่องที่ฟัง

จากหลักการของการเล่าเรื่องของนักการศึกษาที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้น พอที่จะให้ความคิดเห็นเป็นแนวทางได้ว่า หลักการในการเล่าเรื่องมีองค์ประกอบอยู่ 3 ประการ กล่าวคือ ประการแรกเป็นการเตรียมตัวในการเล่าเรื่อง หมายถึงการเตรียมตัวของครู ตลอดจนการเลือกเรื่อง และการเลือกใช้สื่อประกอบการเล่าเรื่อง ประการที่สองคือ การปฏิบัติการเล่าเรื่อง เริ่มจากการจัดที่นั่งเด็ก การตกลงกฎกติกา ก่อนฟังเรื่องและการใช้ศิลปะท่าทาง และน้ำเสียงที่น่าสนใจ ส่วนประการสุดท้าย คือ การจัดกิจกรรมหลังจากเล่าเรื่องจบ เพื่อให้เด็กนักเรียนได้มีส่วนร่วม และเกิดการเรียนรู้เนื้อหาหรือแนวคิดในเรื่อง

ลักษณะเรื่องเล่าที่เหมาะสมสำหรับเด็ก

ในการเลือกเรื่องที่จะเล่าให้นักเรียนฟัง ครูจะต้องรู้จักเลือกเรื่องให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน เพราะเด็กแต่ละวัยให้ความสนใจและความต้องการที่แตกต่างกัน มีนักการศึกษาได้เสนอแนะไว้ดังนี้

พัชรี วาศวิท (2537 : 63) และ สุภัตสร วัชรคุปต์ (2543 : 37) ได้ให้แนวทางในการเลือกเรื่องเล่าที่เหมาะสมกับนักเรียนที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

1. เป็นเรื่องสั้น ง่าย แต่มีใจความสมบูรณ์ โดยปกติจะมีความยาวประมาณ 15 – 20 นาที มีการดำเนินเรื่องได้อย่างรวดเร็ว เน้นเหตุการณ์เดียวให้นักเรียนพอคาดคะเนเชื่อได้บ้าง อาจสอดแทรกเกร็ดที่ชวนให้นักเรียนสงสัยว่าอะไรเกิดขึ้นต่อไป เพื่อให้เรื่องมีรสชาติตื่นเต้น
2. เป็นเรื่องที่นักเรียนให้ความสนใจ อาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตเด็กๆ ครอบครัว สัตว์ หรือเรื่องที่เด็กจินตนาการตามได้
3. เป็นเรื่องที่มีบทสนทนาหลายๆ เพราะนักเรียนส่วนมากไม่สามารถฟังเรื่องราวที่เป็นความเรียงได้ดีพอ และภาษาที่ใช้ต้องสละสลวย ไม่ควรใช้คำศัพท์แสลง (slang) ควรใช้ภาษาง่ายๆ ประโยคสั้นๆ มีการกล่าวซ้ำ คำสัมผัสซึ่งจะช่วยให้นักเรียนจดจำเรื่องได้ง่ายและรวดเร็ว
4. เป็นเรื่องที่มีตัวละครน้อย ซึ่งประกอบด้วยตัวละครเอก และตัวประกอบ และชื่อของตัวละครเป็นชื่อง่ายๆ โดยตัวละครควรเน้นให้เห็นลักษณะเด่นของตัวละครแต่ละตัว เพื่อนักเรียนจะได้เข้าใจความหมายได้
5. เป็นเนื้อเรื่องที่จบง่ายและน่าพึงพอใจ เมื่อนักเรียนฟังเรื่องเล่าจบ นักเรียนควรมีความสุขหรือถ้ามีความทุกข์ก็ต้องมีคติสอนใจด้วย ซึ่งเนื้อเรื่องควรสอดแทรกคติธรรมสอนใจ และส่งเสริมให้นักเรียนมีลักษณะนิสัยที่ดีงาม

นอกจากนี้ มานิตา ไทชลิต (มานิตา.Online.2544 : 1) ยังให้แนวคิดในการเลือกนิทาน เพื่อเล่าเรื่องให้เข้าถึงจิตใจของเด็ก โดยใช้ภาษาที่สละสลวย และสามารถให้ภาพในจินตนาการจากเรื่องราวในนิทานไปสู่การสร้างโยงใยของสมอง และพัฒนาการขึ้นด้วยการนำจินตนาการของตนมาสร้างสรรค์เป็นเรื่องราวผ่าน สิ่งเร้าที่เหมาะสมภายนอกที่ครูจัดไว้รองรับ เช่น การเป็นตัวอย่างที่ดีของครู ของเล่น ธรรมชาติที่ไม่เน้นรายละเอียด หรือ สภาพห้องที่เอื้อต่อการจินตนาการ ดังต่อไปนี้

คัดเลือกนิทานที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับเด็ก

1. ปรับเรื่องให้ไม่ซ้ำซ้อน ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา และมีการดำเนินเรื่องซ้ำๆ อย่างเป็นจังหวะ
2. จำนวนตัวละครที่มากเกินไปทำให้นักเรียนสับสน โดยตัดตัวละครที่ไม่ช่วยทำให้เรื่องดำเนินไปออกบ้าง หรือกล่าวถึงแต่เพียงโดยรวม

3. แทรกบทสนทนาสั้น ๆ ระหว่างบทบรรยายอย่างมีจังหวะสม่ำเสมอ เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่มีการซ้ำ ย้ำทวน อย่างเป็นจังหวะ เนื่องจากบทสนทนาสั้น ๆ ช่วยให้เด็กสามารถจดจำถ้อยคำในนิทานได้ง่ายขึ้น

จากแนวความคิดการเลือกเรื่องเล่าดังกล่าวข้างต้น ควรเลือกเรื่องให้เหมาะสมกับนักเรียน เนื้อเรื่องของนิทานจะต้องเป็นเรื่องง่ายๆ แต่มีความสมบูรณ์ โดยเป็นเรื่องที่อยู่ใกล้ตัวนักเรียน ตัวละครมีไม่มากนัก แต่มีลักษณะเด่นที่นักเรียนสามารถเห็นและจดจำได้ง่าย

4.งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่องหรือนิทานในการสอนเด็ก

4.1 งานวิจัยในประเทศ

นนทพร ภูวรัตน์ (2546 : 45) ได้ศึกษาถึงการใช้เพลงและนิทานในการเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบางวัน จังหวัดพังงา ผลการวิจัยพบว่า การใช้เพลงและนิทานเป็นกิจกรรมฟังภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุไรวรรณ ปราบริบูรณ์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่มีนิทานเป็นองค์ประกอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพัฒนากาทางการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า การใช้บทเรียนที่มีนิทานเป็นองค์ประกอบส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยมีผลสัมฤทธิ์ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีพัฒนากาทางการใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้น โดยมีพัฒนาการด้านความคล่องในการใช้ภาษาอยู่ในระดับสูง และด้านความถูกต้องในการใช้ภาษาในระดับปานกลาง

สุจิตรา ศาสตราวหา (2541 : 46) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในชั้นเรียนที่ใช้ในการสอนแบบสื่อสาร โดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบ ซึ่งครูเป็นผู้เล่าพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสื่อสาร โดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สนธยา อ่อนน้อม (2538 : 96) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการเสริมแรงในกิจกรรมการเล่าเรื่องที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยกับกลุ่มตัวอย่าง อายุ 5 – 6 ปี ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่จำนวน 30 คน กลุ่มทดลองการเล่าเรื่องแบบปกติ ผลการศึกษพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องแบบครูให้การเสริมแรงมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่าเด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

อุบล เวียงสมุทร (2538 : 67) ได้ศึกษาความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือ โดยใช้ภาษากลางควบคู่กับภาษาถิ่น และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือโดยใช้ภาษากลาง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กอนุบาลปีที่ 2 อายุ 5 – 6 ปี จำนวน 60 คน ซึ่งเด็กทั้งสองกลุ่มใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือ โดยใช้ภาษากลางควบคู่กับภาษาถิ่น มีความพร้อมทางภาษาแตกต่างจากเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือ โดยใช้ภาษากลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

ลาร์ท และมาสัน (Lartz and Mason. 1988 : 193 – 208) ได้ศึกษากรณีเด็กคนหนึ่งที่ยังอ่านหนังสือไม่ออกเขียนยังไม่ได้ ได้เล่าเรื่องที่ตนเองได้ยินเรื่องที่สมบูรณในครั้งแรกและมีการเล่าซ้ำในแต่ละสัปดาห์รวมเวลา 8 สัปดาห์ มีการบันทึกเทปเพื่อวิเคราะห์เหตุการณ์เปลี่ยนแปลง และธรรมชาติของเด็กในการเล่าเรื่องนั้นๆ กลับอีกครั้ง ผลพบว่าเด็กสามารถเล่าเรื่องราวต่างๆ ได้ โดยการเล่ากลับในช่วงแรก 2 สัปดาห์แรก จะสั้นๆ จากนั้นเด็กจะพยายามเล่าเรื่อง โดยพยายามที่จะอ่านหนังสือตัวโตๆ ในเรื่อง จากผลการวิจัยผู้วิจัยได้แนะนำว่า เด็กที่มีการอ่านเรื่องให้ฟังที่บ้านสามารถใช้กิจกรรมการอ่านช่วยได้ และในที่สุดเด็กก็จะเล่าเรื่องนั้นกลับได้ใกล้เคียงกับเรื่องที่ได้อ่านจริงๆ จนนำไปสู่การอ่านเองได้

วิกเก (Wicke. 1992 : 51) ได้ทำการศึกษาการใช้นิทานในการสอนภาษาเยอรมันในประเทศแคนาดา พบว่า นิทานเป็นสื่อที่ทำให้เกิดประสิทธิภาพทางเรียนอย่างดียิ่ง กล่าวคือ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคะแนนการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน นักเรียนให้การตอบสนองและร่วมกิจกรรมทางภาษาจากการเล่านิทาน ผลคะแนนและการประเมินทางด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนชื่นชอบและเพลิดเพลินกับการเล่านิทาน การเรียนและการเขียนเรื่อง นอกจากนี้นิทานยังเป็นสื่อที่ส่งเสริมพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนอีกด้วย

เซเดล (Seidel. 2002 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้การเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาความรู้เดิมของนักเรียนก่อนเข้าเรียนระดับประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนอนุบาลจำนวน 8 คน โดยใช้วิธีการสังเกตพร้อมจดบันทึกพฤติกรรมก่อนและหลังการฟังของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสูง นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนสามารถนำเรื่องที่ฟังจากโรงเรียนไปเล่าให้ผู้ปกครองฟังอีกด้วย

เวโดโก และ เบลมอนท์ (Verdogo; & Belmonte : 2005) ได้ศึกษาถึงการใช้ดิจิทัลสตอรี (Digital Stories) เพื่อพัฒนาความเข้าใจด้านการฟังภาษาอังกฤษของเด็กชาวสเปนในช่วงอายุ 6 ปีที่เริ่มเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มแรกเป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคำแนะนำของครูจาก

หนังสือคู่มือครู โดยไม่ใช้อินเตอร์เน็ตใน 2 สัปดาห์แรก ส่วนกลุ่มทดลองจะได้รับการสอนตามคำแนะนำของครูจากหนังสือคู่มือครู และใช้ดิจิทัลสตอรี่ (Digital Stories) จากอินเทอร์เน็ต ผลการศึกษาพบว่า เด็กกลุ่มทดลองมีการพัฒนาการฟังสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยสามารถเข้าใจคำสั่งและได้ตอบจากเรื่องที่ฟังได้เป็นอย่างดี

จากผลงานวิจัยข้างต้นดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมที่สามารถเพิ่มพูนพัฒนาการทางการเรียนภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง รวมถึงการพัฒนาทักษะการพูด อ่าน เขียน เนื่องจากนักเรียนจะได้ฝึก การฟังเสียง การจดจำความต่อเนื่องของเรื่องราว การสนทนา การเขียนเรื่อง การแสดงบทบาทสมมติหลังจากได้ฟังเรื่องเล่าจากครู นอกจากนี้การเล่าเรื่องยังเป็นกิจกรรมที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เสริมประสบการณ์ สร้างจินตนาการและช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้เกิดขึ้นกับนักเรียนอีกด้วย

ดังนั้น การจัดการเรียนสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น ครูควรคำนึงถึงสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ที่ถูกกำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 และมีความรู้ความเข้าใจแนวคิดต่างๆเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษ เริ่มตั้งแต่ครูควรทราบถึงความสำคัญ จุดมุ่งหมาย การพัฒนาการฟังอย่างไรให้มีประสิทธิภาพ และความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในแต่ละระดับ จนกระทั่งสามารถจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องให้น่าสนใจ เพื่อที่จะทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง ว่ามีความหมาย หรือจุดมุ่งหมายอะไร แล้วสามารถนำสิ่งที่ฟังไปใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งสามารถพัฒนาให้เกิดความรู้ความเข้าใจในทักษะอื่นๆ เพื่อที่จะแสวงหาข้อมูลใหม่ๆ ต่อไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก จ.กรุงเทพมหานคร จำนวน 248 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก จ.กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน ได้จากการคัดเลือกนักเรียนในห้องเรียนที่ผู้วิจัยรับผิดชอบในการสอน 1 ห้องเรียน โดยให้นักเรียนทั้งห้องเรียน จำนวน 42 คน ทำการทดสอบก่อนการวิจัยด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง แล้วคัดเลือกเฉพาะผู้ที่มีคะแนนความสามารถด้านการฟังต่ำกว่าร้อยละ 50 มาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 12 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 7 แผนๆละ 2 คาบๆละ 50 นาที ซึ่งเรื่องเล่าทั้งหมดผู้วิจัยจะเป็นผู้เล่าเอง (ภาคผนวก ก หน้า 49 - 67)
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ใช้วัดก่อนและหลังการทดลอง โดยวัดความสามารถด้านการฟังเป็นรายบุคคล จำนวน 20 ข้อ (ภาคผนวก ข หน้า 68 - 73)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ และหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แผนการจัดการเรียนรู้

1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 แนวทางการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.2 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 1 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ.2544 : 8 – 12)

1.3 ศึกษาเอกสารประกอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจากหนังสือเรียน English Time3 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของ Susan Rivers และ Setsuko Toyoma

1.4 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเล่าเพื่อนำมาประกอบการศึกษา ได้แก่ หนังสือ The Storytelling Handbook ซึ่งแต่งโดย Gail Ellis หนังสือกิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก โดย Sarah Phillips หนังสือ Storytelling with children โดย Andrew Wright และ หนังสือ Storytelling Art and Technique ซึ่งแต่งโดย Ellin Greene

1.5 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งเป็นการสอนทักษะการฟังโดยใช้วิธีการเล่าเรื่อง จากเนื้อหาในหนังสือเรียน English Time 3 หนังสือ Storytelling with Children และหนังสือ กิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก จำนวน 7 แผนๆ ละ 2 คาบ ได้แก่

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง Timmy Goes Shopping
2. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง The Bottom of the Sea
3. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง Father, Son and Donkey
4. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง The Town Mouse and the Country Mouse
5. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง The Frog Family
6. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง Little Red Riding Hood
7. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง Ghosts

แผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนประกอบด้วย

- กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre- listening activities) เพื่อสร้างความพร้อมของนักเรียน ก่อนการฟังจริง และให้นักเรียนได้ใช้ความรู้เดิม เดาเรื่องราวก่อนที่จะฟัง
- กิจกรรมระหว่างการฟัง (While- listening activities) ให้นักเรียนฟังนิทานเป็นการฝึกทักษะการฟังด้วยความเข้าใจ เพื่อให้นักเรียนบรรลุจุดประสงค์ของการฟัง
- กิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening activities) เป็นการช่วยให้การฟังของนักเรียน บรรลุตามจุดประสงค์ และติดตามผลหลังจากการฟังของนักเรียน

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องแก้ไขข้อบกพร่อง และปรับปรุงระดับความยากง่ายของเนื้อหาทางภาษา ความสอดคล้องของกิจกรรม และขั้นตอนการสอน

1.7 ทดลองสอนโดยใช้การเล่าเรื่องกับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในวิธีการ และเวลาที่ใช้ในการเล่าเรื่อง ตลอดจนความเข้าใจของคำชี้แจงในกิจกรรมต่างๆที่ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้การเล่าเรื่อง เป็นแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังเรื่องเล่าที่ผู้วิจัยนำมาจากเนื้อหาในหนังสือ Storytelling with Children และหนังสือ กิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก ซึ่งมีรูปแบบของการทดสอบดังนี้

2.1.1 ส่วนที่ 1 นักเรียนฟังเรื่องเล่า แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดโดยแบบทดสอบส่วนนี้มี 2 ตอน มีคะแนนรวม 10 คะแนน โดยใช้เวลาสอบ 30 นาที ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 นักเรียนฟังเรื่อง The Fox and the Crow จากเทป โดยแบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบถูกผิด จำนวน 5 ข้อ คะแนนเต็ม 5 คะแนน

ตอนที่ 2 นักเรียนฟังเรื่อง The Pied Piper จากครู โดยแบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ คะแนนเต็ม 5 คะแนน

2.1.2 ส่วนที่ 2 นักเรียนฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติให้ถูกต้อง โดยแบบทดสอบนี้มี 2 ตอน มีคะแนนรวม 10 คะแนน โดยใช้เวลาคนละประมาณ 5 นาทีดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 นักเรียนฟังคำสั่งจากเทป แล้วระบายสี วาดภาพ และเติมอักษรที่หายไป ซึ่งข้อสอบในส่วนนี้มี 5 ข้อ คะแนนเต็ม 5 คะแนน

ตอนที่ 2 นักเรียนฟังคำสั่งจากครู แล้วปฏิบัติตามคำสั่ง 5 คำสั่ง คะแนนเต็ม 5 คะแนน ถ้านักเรียนสามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง จะได้ 1 คะแนน สำหรับแต่ละคำสั่งที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ถูกต้อง

2.2 ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้การเล่าเรื่อง มีดังนี้

2.2.1 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบ จากหนังสือพฤติกรรมกรรมการสอนวิชา

ภาษาอังกฤษ (อำไพ เกียรติชัย. 2531) การทดสอบและการประเมินผลทางภาษา (สำออง หิรัญบุรณะ. 2542) การวัดและประเมินผลตามมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กระทรวงศึกษาธิการ.2544) ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา (กุศยา แสงเดช.2545) แล้วนำวิธีการและแนวคิดมาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างแบบทดสอบ

2.2.2 ศึกษาหลักสูตรเนื้อหาทางภาษา และจุดประสงค์การเรียนรู้ของกิจกรรมการฟังสำหรับช่วงชั้นที่ 1 เพื่อนำไปใช้ในการสร้างแบบทดสอบ

2.2.3 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้การเล่าเรื่องให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้องและเที่ยงตรงตามเนื้อหา

2.2.4 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้การเล่าเรื่องตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

2.3 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. แจ้งให้นักเรียนทราบเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการดำเนินการทดลองจุดประสงค์ของการทดลองและวิธีการประเมินผลการเรียน
2. ทำการทดสอบก่อนการสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน
3. ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้เล่าเรื่องเองตามแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการฟัง โดยใช้วิธีการเล่าเรื่องจำนวน 7 แผนๆละ 2 คาบ รวม 14 คาบ และบันทึกจุดดีและจุดด้อยของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการเล่าเรื่องหลังการสอนทุกครั้ง
4. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการสอนครบ 7 แผนเสร็จสิ้น โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชุดเดียวกับก่อนการทดลอง

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้การเล่าเรื่อง ที่ได้จัดเตรียมไว้ไปทำการทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองตามวัน เวลาที่กำหนด

2. ผู้วิจัยตรวจสอบแบบทดสอบและให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วนำไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป
3. หาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง
5. เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อน และหลังการทดลอง โดยใช้ t-test for Dependent Samples
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 6.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง
 - 6.2 ค่าร้อยละ (Percentage) ของคะแนนการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง
 - 6.3 ใช้ t-test for Dependent Samples เพื่อเปรียบเทียบนัยสำคัญทางสถิติด้านความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาการใช้การเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก จ.กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน หลังจากทำการทดสอบก่อนการวิจัยด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง และมีระดับคะแนนความสามารถด้านการฟังต่ำกว่าร้อยละ 50 โดยใช้ระยะเวลาในการดำเนินการทดลองในช่วงโม่งซ่อมเสริมเป็นเวลา 7 สัปดาห์ๆละ 2 คาบๆ ละ 50 นาที รวมทั้งสิ้น 14 คาบ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ΣD	แทน	ผลรวมความต่างของคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
ΣD^2	แทน	ผลรวมความต่างของคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าสถิติแจกแจงที

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาโดยใช้การเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง แล้วนำคะแนนที่ได้มาหาค่า t - test for Dependent Samples ดังแสดงใน ตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 1 แสดงผลการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติจากค่าเฉลี่ยของผลคะแนนการทดสอบการฟัง
ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

คะแนนวัดความสามารถ ด้านการฟังภาษาอังกฤษ	N	$\bar{x}$	S.D.	ΣD	ΣD^2	t
ก่อนการทดลอง	12	6.08	1.1645	94	756	20.30**
หลังการทดลอง	12	13.91	1.3371			

* * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 พบว่า ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ นักเรียนมีคะแนนก่อนการทดลองคิดเป็นค่าเฉลี่ย 6.08 ส่วนคะแนนหลังการทดลองคิดเป็นค่าเฉลี่ย 13.91 แสดงให้เห็นว่าการใช้การเล่าเรื่องสามารถเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยหลังการทดลองเพิ่มขึ้น 7.83 หรือคิดเป็นร้อยละ 39.17

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งแสดงถึงความแตกต่างของคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง ปรากฏผลดังตาราง 2 ต่อไปนี้

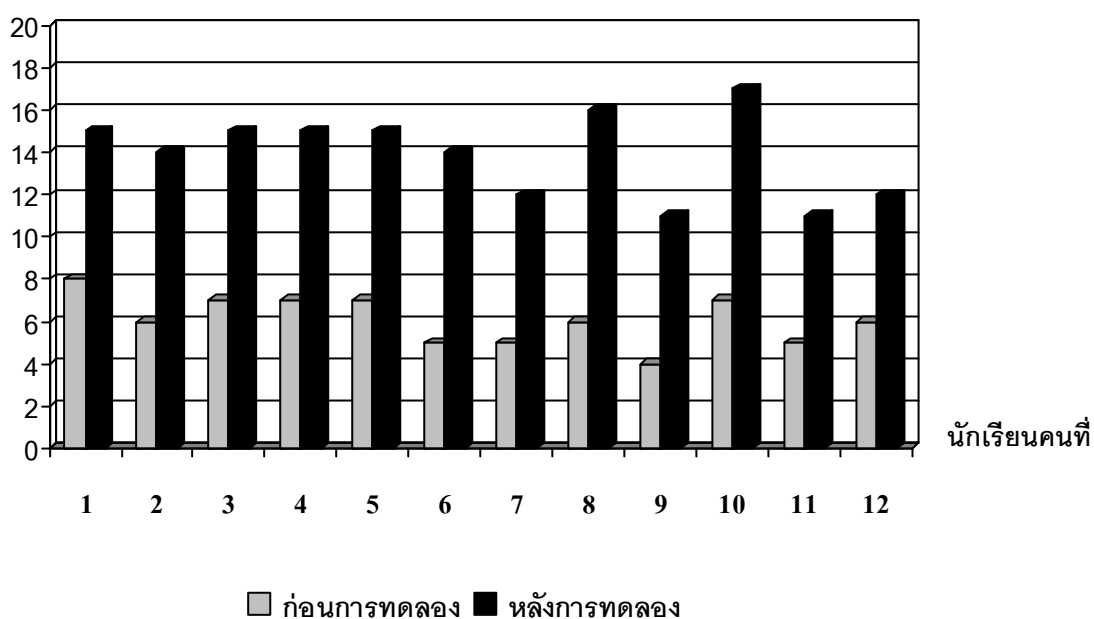
ตาราง 2 เปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนรายบุคคลก่อน
และหลังการทดลอง

คนที่	ก่อนการทดลอง (20 คะแนน)	หลังการทดลอง (20 คะแนน)	ผลต่าง (D)	(ผลต่าง) ² (D) ²
1	8	15	7	49
2	6	14	8	64
3	7	15	8	64
4	7	15	8	64
5	7	15	8	64
6	5	14	9	81
7	5	12	7	49
8	6	16	10	100
9	4	11	7	49
10	7	17	10	100
11	5	11	6	36
12	6	12	6	36
รวม	73	167	$\Sigma D = 94$	$\Sigma D^2 = 756$
ค่าเฉลี่ย	6.08	13.91	7.83	

จากตาราง 2 พบว่า หลังการทดลองนักเรียนทุกคนมีคะแนนเพิ่มขึ้น คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองอยู่ที่ 6.08 ส่วนหลังการทดลองคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็น 13.91 โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 7.83 ทั้งนี้ นักเรียนที่มีคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นสูงสุดคือ 10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 50.00 ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 2 คน ส่วนคะแนนเพิ่มขึ้นน้อยที่สุดคือ 6 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 30.00 ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 2 คน

เมื่อพิจารณาคะแนนความสามารถด้านการฟังก่อนการทดลองนักเรียนจะมีระดับคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ของคะแนนเต็ม 20 คะแนน หลังจากทดลองปรากฏว่านักเรียนทุกคนมีคะแนนผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 1 คน ที่ได้คะแนนสูงสุดถึง 17 คะแนน ส่วนนักเรียนที่มีคะแนนน้อยที่สุดคือ 11 คะแนน มีจำนวน 2 คน ทั้งนี้ นักเรียนทุกคนมีความสามารถด้านการฟังเพิ่มขึ้น ดังแสดงในภาพประกอบ 1

คะแนน

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแท่งแสดงผลคะแนนการวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนแต่ละคนก่อนและหลังการทดลอง

จากการศึกษารายละเอียดของผลจากแบบทดสอบซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่ 1 นักเรียนฟังเรื่องเล่าแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง และส่วนที่ 2 ให้นักเรียนฟังคำสั่งและปฏิบัติได้ถูกต้อง ผลการเปรียบเทียบแบบทดสอบทั้ง 2 ส่วน แสดงให้เห็นดังตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 เปรียบเทียบผลคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษทั้ง 2 ส่วน
ของนักเรียนแต่ละคนก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง			คะแนน เพิ่มขึ้น	เพิ่มขึ้น ร้อยละ
	แบบทดสอบ ส่วนที่ 1 (10 คะแนน)	แบบทดสอบ ส่วนที่ 2 (10 คะแนน)	(รวม 20 คะแนน)	แบบทดสอบ ส่วนที่ 1 (10 คะแนน)	แบบทดสอบ ส่วนที่ 2 (10 คะแนน)	(รวม 20 คะแนน)		
1	3	5	8	6	9	15	7	35
2	3	3	6	6	8	14	8	40
3	4	3	7	6	9	15	8	40
4	4	3	7	6	9	15	8	40
5	3	4	7	7	8	15	8	40
6	2	3	5	6	8	14	9	45
7	1	4	5	6	6	12	7	35
8	2	4	6	8	8	16	10	50
9	2	2	4	5	6	11	7	35
10	4	3	7	7	10	17	10	50
11	2	3	5	5	6	11	6	30
12	3	3	6	5	7	12	6	30
รวม	33	40	73	73	94	167	94	
ค่าเฉลี่ย	2.75	3.33	6.08	6.08	7.83	13.91	7.83	
คิดเป็น ร้อยละ	27.50	33.33	30.41	60.83	78.33	69.58	39.17	

จากตาราง 3 พบว่า คะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนทุกคนเพิ่มขึ้น
หลังจากการทดลอง โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองเป็น 6.08 และ 13.91 ตามลำดับ คิด
เป็นร้อยละ 30.41 และร้อยละ 69.58 ตามลำดับเช่นเดียวกัน

สำหรับส่วนที่ 1 นักเรียนฟังเรื่องเล่า แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด และส่วนที่ 2 ให้นักเรียน
ฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติให้ถูกต้อง ซึ่งคะแนนที่นักเรียนได้ก่อนการทดลอง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.75 และ 3.33
คิดเป็นค่าร้อยละ 27.50 และ 33.33 ตามลำดับ ส่วนคะแนนหลังการทดลองนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย

6.08 และ 7.83 คิดเป็นร้อยละ 60.83 และ 78.33 ตามลำดับเช่นเดียวกัน แสดงให้เห็นว่าความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นโดยมีค่าเฉลี่ย 7.83 คิดเป็นร้อยละ 39.17

เมื่อพิจารณาคะแนนความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนจากแบบทดสอบทั้ง 2 ส่วน ซึ่งคะแนนในส่วนที่ 1 คิดเป็นค่าเฉลี่ย 2.75 และ 6.08 คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 27.50 และ 60.83 ตามลำดับ ส่วนคะแนนในส่วนที่ 2 คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.33 และ 7.83 คิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 33.33 และ 78.33 ตามลำดับเช่นเดียวกัน แสดงให้เห็นว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติให้ถูกต้องสูงกว่าการฟังเรื่องเล่าแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลองเพิ่มขึ้น คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.33 และ 4.50

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องที่มีต่อความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม

วิธีดำเนินการศึกษาวิจัย

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญ
คอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก จ.กรุงเทพมหานคร จำนวน 248 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม เขตบางรัก จ.กรุงเทพมหานคร จำนวน 12 คน ได้จากการคัดเลือก
นักเรียนในห้องเรียนที่ผู้วิจัยรับผิดชอบในการสอน 1 ห้องเรียน โดยให้นักเรียนทั้งห้องเรียน จำนวน 42
คน ทำการทดสอบก่อนการวิจัยด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟัง แล้วคัดเลือกเฉพาะผู้ที่มี
คะแนนความสามารถด้านการฟังต่ำกว่าร้อยละ 50 มาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 7 แผนฯละ 2 คาบฯละ 50 นาที ซึ่งเรื่องเล่าทั้งหมดผู้วิจัยจะ
เป็นผู้เล่าเอง
2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ใช้วัดก่อนและหลังการทดลอง ซึ่ง
แบบทดสอบนี้เป็นการวัดความสามารถด้านการฟังเป็นรายบุคคล จำนวน 20 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองโดยสรุปตามขั้นตอน ดังนี้

1. แจ้งให้นักเรียนทราบเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการดำเนินการทดลอง
จุดประสงค์ของการทดลองและวิธีการประเมินผลการเรียน
2. ทำการทดสอบก่อนการสอน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
ของนักเรียน

3. ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้เล่าเรื่องเองตามแผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการฟัง โดยใช้วิธีการเล่าเรื่องจำนวน 7 แผนๆละ 2 คาบ รวม 14 คาบ และบันทึกหลังการสอนทุกครั้ง

4. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการสอนครบ 7 แผนเสร็จสิ้น โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชุดเดิม

การจัดการทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ $t - test$ for Dependent Samples
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละของคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง

สรุปผลการศึกษาวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าการใช้กิจกรรมการเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 หลังจากได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่าเรื่อง
2. การใช้การเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสูงขึ้นโดยได้คะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการทดลอง 6.08 และ 13.91 ตามลำดับ โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 7.83 และคิดเป็นร้อยละ 39.17

อภิปรายผล

ผลการใช้การเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนปรากฏว่านักเรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งได้จากการวิเคราะห์ผลการประเมินแบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยสามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. การเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมการฟังที่สะดวก เพราะผู้วิจัยใช้วิธีการเล่าเรื่องด้วยตนเอง พร้อมกับสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนได้เป็นระยะๆ เช่น ผู้วิจัยได้เว้นจังหวะการเล่าเรื่องเพื่อสังเกตความสนใจของนักเรียนในขณะที่กำลังฟัง ซึ่งการกระทำดังกล่าว ไม่ทำให้นักเรียนรู้สึกเสียบรรยากาศในการฟังเรื่อง อีกทั้งการเล่าเรื่องด้วยตนเอง ผู้วิจัยได้นำเสียง และเสียงต่างๆ เพื่อแทนตัวละครในเรื่อง แลส่งความรู้สึกให้นักเรียนเกิดอารมณ์คล้ายตามในขณะที่ฟัง เนื่องจากเสียงเป็นสื่อที่แสดงความรู้สึกได้ดี

และช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องได้ เช่น ผู้วิจัยใช้เสียงหาวใหญ่เป็นตัวละครผู้ชาย เสียงนุ่มแหลมเป็นตัวละครผู้หญิงและเด็ก เสียงเบาและสั้นเครือแทนตัวละครคนแก่ และความรู้สึกเสียใจ เช่น ผู้วิจัยเล่าเรื่อง Father, Son and Donkey ซึ่งเป็นเรื่องที่มีตัวละคร ผู้ชาย ผู้หญิงสาว ผู้หญิงแก่ เด็กและลา ระหว่างที่ผู้วิจัยเล่าเรื่องได้มองกวาดดูนักเรียนทุกคนเพื่อดูว่านักเรียนมีปฏิกิริยาใด เช่น ผู้วิจัยใช้เสียงเบาและสั้นเครือของตัวละครผู้หญิงแก่ในเรื่องและพูดว่า "Is that your donkey? Are you crazy? Two people? You are very heavy! The donkey is nearly dead." ซึ่งสังเกตได้ว่า นักเรียนให้ความสนใจในการติดตามเรื่องโดยพูดเลียนเสียงเป็นเสียงตัวละครดังกล่าว นอกจากนี้เนื้อหาในเรื่องเล่าเป็นเรื่องที่อยู่ใกล้ตัวและเกี่ยวข้องกับชีวิตเด็ก ครอบครัว สัตว์ หรือเรื่องที่เด็กจินตนาการตามได้ อีกทั้งในเรื่องเล่าจะมีถ้อยคำ ภาษา ประโยคสั้นๆ ที่มีการกล่าวซ้ำ ทำให้นักเรียนฟังแล้วสามารถเข้าใจและจำได้ง่าย และจินตนาการเป็นภาพได้ เช่น เรื่อง Timmy Goes Shopping เมื่อผู้วิจัยพูดว่า On the way home, he meets a duck. A duck says "I'm hungry." He meets a dog. A dog says "I'm hungry." He meets a donkey. A donkey says "....." ซึ่งผู้วิจัยหยุดพูด เพื่อทดสอบว่านักเรียนจะพูดต่อหรือไม่ ผลปรากฏว่า นักเรียนสามารถพูดด้วยตัวเองว่า "I'm hungry." แสดงว่านักเรียนสามารถเข้าใจและจำประโยคที่มีการกล่าวซ้ำในเรื่องได้ ซึ่งตรงกับ สุภัสสร วัชรคุปต์ (2543 : 37) ที่กล่าวว่า เด็กมีความสนใจในเรื่องที่เกี่ยวกับสัตว์ บทพูดมีมากกว่าความเรียงและเป็นเรื่องที่ย่อยง่ายใจความสมบูรณ์ เมื่อครูสามารถจัดเตรียมเรื่องที่มีความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 อย่างสม่ำเสมอ สามารถส่งผลให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจและสามารถตีความเรื่องที่ฟังได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นนทพร ภูวรัตน์ (2546 : 45) ที่กล่าวว่า การใช้นิทานเป็นกิจกรรมการฟังภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

2. วิธีการสอนกิจกรรมการฟัง ผู้วิจัยได้ดำเนินลำดับขั้นตอนของกิจกรรมการฟังโดยเริ่มตั้งแต่กิจกรรมก่อนการฟัง (Pre-listening) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่นำสู่การฟัง โดยผู้วิจัยจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหา สิ่งที่คาดหวัง เพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนมองเห็นแนวทางหรือสถานการณ์ได้ชัดเจน และสามารถคาดหวังได้ก่อนที่จะฟังเรื่องเล่า กิจกรรมก่อนการฟังที่ผู้วิจัยได้จัดขึ้นมาได้แก่ การพูดคุยเกี่ยวกับภาพและการใช้คำถามกับนักเรียน เช่น ผู้วิจัยวาดภาพผีนบนกระดาน แล้วถามว่า "What's this?" "Do you believe in ghosts?" ในเรื่อง The Ghosts และ "Have you ever seen a frog?" "Where do frogs live?" ในนิทานเรื่อง The Frog Family ซึ่งเมื่อนักเรียนมีความเข้าใจและพร้อมที่ฟังแล้ว ผู้วิจัยจึงจะเข้าสู่กิจกรรมระหว่างการฟัง (While-listening) โดยให้นักเรียนฝึกปฏิบัติขณะกำลังฟังเรื่องนั้นๆ เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจยิ่งขึ้น แล้วตรวจสอบว่านักเรียนมีความเข้าใจหรือไม่ เช่น การจับคู่ภาพเรียงลำดับเหตุการณ์ การแสดงท่าทางประกอบการเล่า ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ นักเรียนสามารถปฏิบัติได้

โดยไม่มีขั้นตอนที่ยุ่งยาก นอกจากนี้ขณะที่เล่าเรื่อง ผู้วิจัยใช้คำถามถามนักเรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ ต่อจากนั้นจึงให้นักเรียนทำใบงานเพื่อทบทวนความเข้าใจจากเรื่องที่ฟัง ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ กุศยา แสงเดช (2545 : 133 – 134) ซึ่งได้กล่าวว่า กิจกรรมที่นำมาใช้ระหว่างการสอนการฟัง ได้แก่ การจับคู่ภาพ การเติมคำ การเรียงลำดับเหตุการณ์ หรือให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบกับสิ่งที่ฟัง ซึ่งกิจกรรมระหว่างการสอนการฟังนี้ไม่ควรให้นักเรียนต้องเขียนมากนัก เพราะจะทำให้การฟังของนักเรียนขาดความเข้าใจที่สมบูรณ์ เพราะนักเรียนจะไปสนใจในสิ่งอื่นๆ ส่วนขั้นตอนสุดท้ายของกิจกรรมการฟัง คือ กิจกรรมหลังการฟัง (Post-listening) ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมเพื่อติดตามผลหลังการฟัง เพื่อให้นักเรียนบรรลุจุดมุ่งหมายในการฟังเรื่อง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การตอบคำถามแบบปลายเปิด หรือแบบตัวเลือก การแสดงความคิดเห็น และสรุปข้อคิดที่ได้จากการฟัง ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ กุศยา แสงเดช (2545 : 135) ที่ได้กล่าวไว้ว่า กิจกรรมหลังการฟังเป็นกิจกรรมที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษา ภายหลังจากการฟังเรื่อง เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การอภิปราย และการตอบคำถาม ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวล้วนแล้วแต่เป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์สำหรับนักเรียน โดยผู้วิจัยมีความมุ่งหวังที่จะให้นักเรียนประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายในการฟังภาษาอังกฤษ และสนุกสนานกับกิจกรรมการเล่าเรื่อง รวมทั้งมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย

3. เทคนิคในการเล่าเรื่อง ก็เป็นส่วนสำคัญให้นักเรียนประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์ เพราะขณะที่ผู้วิจัยเล่าเรื่องได้ออกเสียงดังชัดเจนพอที่นักเรียนได้ยินทั่วถึงกัน มีจังหวะการพูดที่พอเหมาะ ไม่เร็วหรือช้าเกินไป ใช้น้ำเสียงเหมาะกับตัวละคร พร้อมทำท่าทางประกอบ ซึ่งช่วยเพิ่มความรู้สึกของผู้ฟังให้คล้อยตาม พยายามถ่ายทอดเรื่องที่เล่าให้เป็นภาพที่มีชีวิตจิตใจ โดยบรรยายบุคลิกลักษณะของตัวละครให้ชัดเจน และบรรยายสถานที่ที่เกิดขึ้นให้มีลักษณะใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด เช่น ผู้วิจัยพูดว่า “The man goes to sleep. He snores very loudly” พร้อมกับยกมือขึ้นมาดูเวลา และทำท่านอนและกรนเสียงดัง ซึ่งสอดคล้องกับเตือนใจ เฉลิมกิจ (2000: 32; แปลจาก Phillips.1993) ได้กล่าวถึง กิจกรรมการเล่าเรื่องว่า สามารถนำมาใช้ได้อย่างได้ผลดียิ่งในการเรียนภาษา อันเนื่องจากผู้เล่าจะใช้ท่าทาง และภาษากายประกอบทำให้ผู้ฟังสนใจ และติดตามเรื่องตั้งแต่นั้นจนจบ แสดงว่าการใช้การเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมการฟังที่สามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากมีเทคนิคต่างๆที่น่าสนใจ และช่วยส่งเสริมให้การฟังของนักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มมากขึ้น

4. ผู้วิจัยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การเล่าเรื่องเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังของนักเรียน ซึ่งผลของแต่ละกิจกรรมสามารถส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาด้านทักษะการฟังของนักเรียนได้ เช่น

4.1 ฟังแล้วแสดงท่าทางประกอบ กิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนมีอารมณ์ร่วมและคล้อยตามกับ

เรื่อง เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศให้นักเรียนได้แสดงออก และเคลื่อนไหวเปลี่ยนอิริยาบถแทนที่จะนั่งฟังโดยตลอด อีกทั้งเป็นการสร้างความสนุกสนานในการฟังอีกด้วย เช่น เรื่อง The Frog Family เมื่อผู้วิจัยพูด “It is hot very very hot. And Daddy frog goes jump, jump, jump and sit on a leaf in the pond.” นักเรียนแสดงท่าทางเอามือเช็ดหน้าผาก เพื่อแสดงท่าทางว่าร้อน พร้อมกระโดด 3 ครั้ง แล้วทำท่านั่งลง

4.2 ฟังแล้วตอบคำถามจากครู เป็นกิจกรรมเพื่อตรวจสอบนักเรียนว่าเข้าใจเรื่องมากน้อยเพียงใด เช่น จากเรื่อง Father, Son and the Donkey ผู้วิจัยถามนักเรียนว่า “Where do the father and the son go?”, “Why do they go there?”, “Do they meet an old woman?” และ “Who do they meet” ซึ่งนักเรียนสามารถตอบแต่ละคำถามด้วยคำสั้นๆ เช่น “The market”, “ Sell a donkey”, “Yes”, “A man and a woman” เป็นต้น

4.3 ฟังแล้วตอบคำถามจากใบงาน เป็นกิจกรรมเพื่อทบทวนความเข้าใจจากเรื่องที่นักเรียนฟัง เช่น การตอบคำถามจากใบงานจากเรื่อง Timmy Goes Shopping ซึ่งเป็นใบงานระหว่างการฟัง และหลังการฟัง โดยในใบงานแรกนักเรียนเลือกตอบว่าตะกร้าใบใดเป็นของทิมมี แล้วใส่จำนวนอาหารแต่ละอย่างว่ามีจำนวนเท่าไร ส่วนใบงานที่ 2 นักเรียนตอบคำถามชนิดมีตัวเลือก

4.4 ฟังแล้วเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่อง เป็นกิจกรรมหลังการฟัง เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนสามารถจดจำรายละเอียด และวิเคราะห์ว่าเหตุการณ์ใดเกิดก่อนหลังจากเรื่องที่ฟัง เช่น ผู้วิจัยได้แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม แล้วแจกแถบประโยคให้แต่ละกลุ่ม เมื่อนักเรียนได้รับแล้วให้ช่วยกันอ่านแล้วคัดเลือกว่าประโยคใดบ้างเกิดขึ้นในเรื่อง The Bottom of the Sea หลังจากนั้นนักเรียนกลุ่มเดิมช่วยกันเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่อง

4.5 ฟังแล้วแสดงบทบาทสมมติ เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาจากเรื่อง เพราะเรื่องเล่าหลายเรื่องจะมีเนื้อหา ถ้อยคำที่แสดงความรู้สึกต่างๆ เช่น ความสุข ความเศร้า ความตื่นเต้น เช่น เรื่อง The Frog Family, The Town Mouse and the Country Mouse และ The Ghosts ซึ่งเมื่อนักเรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ ถือว่าเป็นการสร้างจินตนาการความคิดสร้างสรรค์ และกระตุ้นการพัฒนาทางสังคมและอารมณ์ให้เกิดขึ้น ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานมีความสุขจากการได้ฟังเรื่องเล่า ซึ่งสอดคล้องกับ สุภัสสร วัชรคุปต์ (2543 : 39) ได้กล่าวไว้ว่า การเล่าเรื่องโดยใช้นิทานเป็นสื่อ เป็นกิจกรรมการฟังที่สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลิน พร้อมกับเป็นการเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษา ความคิด และจินตนาการ

4.6 ฟังแล้วแสดงความคิดเห็นและคติที่ได้จากเรื่องที่ฟัง เป็นกิจกรรมหลังการฟัง เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักแสดงความคิดเห็นจากเรื่องที่ฟัง เช่น นักเรียนแสดงความคิดเห็นจากเรื่อง Father, Son, and a Donkey ผู้วิจัยถามนักเรียนว่าถ้านักเรียนเป็นเด็กผู้ชายในเรื่อง นักเรียนจะอย่างไร ซึ่งมี

นักเรียนหลายคนตอบว่า ตัวเองจะไม่เชื่อคำพูดของบุคคลต่างๆในเรื่อง และจะมั่นใจในความคิดของตัวเอง

กิจกรรมต่างๆที่กล่าวข้างต้นเป็นกิจกรรมที่เพิ่มความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่สัมพันธ์กับทักษะอื่นๆดังที่ ไรท์ (Wright. 1995 : คำนำ) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการฟังจะต้องสัมพันธ์กับการพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งตรงกับ แอบบ็อต (Abbott. 2002 : 10) ได้กล่าวว่าการเรียนภาษาจากการเล่านิทานเป็นการมุ่งเน้นทักษะการฟัง พร้อมทั้งได้ฝึกทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน เช่นเดียวกับคำกล่าวของทิพพิต์ อ่อนแสงคุณ (2535 : 36) ที่กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการฟังว่า หลังจากให้ผู้เรียนฟังเรื่องเล่า แล้วแสดงบทบาทสมมติหรือลำดับเหตุการณ์ตามเรื่อง จะช่วยพัฒนาการฟังให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ เฟรดเดอริกส์ (Fredericks. 1997 : 2002) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) และกิจกรรมการตัดสินใจ เป็นกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนรู้จักแสดงความคิดเห็น โดยอาศัยข้อมูลจากเรื่องที่ฟังแก้ปัญหาที่กำหนดให้ ซึ่งจุดประสงค์ของการทำกิจกรรมนี้ เพื่อฝึกการใช้ภาษาของผู้เรียนนั่นเอง

จากการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการฟัง เช่น กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ การแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง เป็นกิจกรรมที่ผลักดันนักเรียนให้เข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องที่ฟัง เพราะกิจกรรมดังกล่าวเป็นการช่วยทบทวนเรื่องเล่าให้นักเรียนเกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ดังคำกล่าวของ แอลลิส และ บรูสเตอร์ (Ellis; & Brewster. 1991: 64) ที่ว่า การแสดงบทบาทสมมติ และการแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง เป็นกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเล่าเรื่อง ซึ่งสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ทางภาษา เพราะเมื่อเด็กสวมบทบาทเป็นตัวละครในเรื่อง จะเป็นการช่วยฝึกภาษา ช่วยให้เด็กจดจำทุกรายละเอียดได้จากถ้อยคำ สำนวนหรือโครงสร้างประโยคได้ เนื่องจากเรื่องเล่าหลายๆเรื่องมักจะมีคำ และโครงสร้างประโยคซ้ำไปซ้ำมา นอกจากนี้การแสดงบทบาทสมมติเป็นการสร้างจินตนาการ และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กอีกด้วย เมื่อผู้วิจัยใช้การเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมการฟัง พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการด้านการฟังเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะการฟังคำสั่งแล้วปฏิบัติตามได้ แสดงว่าการใช้การเล่าเรื่องได้ช่วยให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังเพิ่มขึ้นตามลำดับ ดังแสดงในตาราง 2 หน้า 32 ที่ได้จากการทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ สุจิตรา ศาสตรวาทา (2541 : 46) ซึ่งกล่าวไว้ว่า วิธีการสอนโดยใช้การเล่านิทานเป็นองค์ประกอบทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถด้านการฟังของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น

5. ผู้วิจัยใช้สื่อประกอบการเล่าเรื่อง ซึ่งได้แก่ สื่อของจริง รูปภาพ และตุ๊กตาหุ่นที่ใช้ประกอบการเล่าเรื่อง เพราะสื่อดังกล่าวช่วยสร้างความสนใจสามารถทำให้นักเรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ ซึ่งผู้วิจัยกำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ทุกประการ ทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจใน

การฟังมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ กระทรวงศึกษาธิการ (2544 : 178) ได้อธิบายว่า สื่อของจริง หรือสื่อสิ่งพิมพ์ช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างกว้างขวาง มีคุณค่า น่าสนใจ ชวนคิดชวนติดตาม เข้าใจได้ง่าย และรวดเร็วขึ้น รวมทั้งสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการแสวงหาความรู้ได้อย่างกว้างขวาง และต่อเนื่อง นอกจากนี้ทิพพิติ อ่องแสงคุณ (2535 : 36) และประนอม สุรัสวดี (2535 : 13) ได้กล่าวไว้อย่างสอดคล้องกันว่า การใช้หุ่นมือ หรือรูปภาพประกอบการเล่าเรื่อง พูดยตามเนื้อเรื่อง เป็นกิจกรรมส่งเสริมการฟัง ทำให้นักเรียนเข้าใจได้ง่ายและสนใจมากขึ้น เนื่องจากสื่อการสอนคือศูนย์รวมความสนใจของนักเรียน เพราะนักเรียนจะได้รับประสบการณ์เพิ่มขึ้นจากการได้เห็น ได้ฟัง ได้สัมผัส และได้แสดงออก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการใช้การเล่าเรื่องมาจัดเป็นกิจกรรมการฟัง

การคัดเลือกเรื่องเล่า ควรคัดเลือกเรื่องที่เหมาะสมกับเด็ก เช่น ในระดับประถมศึกษาตอนต้น ต้องมีความน่าสนใจ มีภาษาที่เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน เช่น เรื่องเกี่ยวกับเทพนิยายที่มีเจ้าหญิง เจ้าชาย หรือความมหัศจรรย์ต่างๆในเรื่อง

ก่อนสอนครูควรฝึกการเล่าเรื่องเพื่อทดสอบน้ำเสียงและท่าทางประกอบการเล่าให้คล่อง และจับเวลาในการเล่าเรื่องเพื่อให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนดในแผนการจัดการเรียนรู้

ครูไม่ควรออกนอกเรื่องหรือเล่าเรื่องอื่นแทรกมากเกินไป เพราะอาจทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจไขว่เขว

ควรคำนึงถึงระยะเวลาในการเล่าให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็กคือประมาณ 15 – 20 นาที สำหรับระดับชั้นประถมศึกษา

การทำกิจกรรมของนักเรียน ครูควรทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกสบายๆในกิจกรรม ครูไม่ควรเร่งนักเรียนทำกิจกรรมให้ครบถ้วน เพราะอาจทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจ และเกิดความเบื่อหน่ายที่จะเข้าร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป

1.6 แบบฝึกหัดที่ใช้ในกิจกรรมการฟัง ควรเป็นประโยคที่ไม่ยาก และมีวิธีการทำที่ไม่ซับซ้อน เช่น เลือกข้อถูกผิด หรือคำถามแบบมีตัวเลือก แต่ถ้านักเรียนไม่เข้าใจ ครูควรอ่านคำถามนั้นๆให้นักเรียนฟัง หรืออาจตรวจสอบความเข้าใจ โดยให้นักเรียนเลือกภาพที่ถูกต้อง หรือวาดภาพให้สอดคล้องกับเรื่องที่ครูเล่า

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรศึกษาการใช้การเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียน

ควรศึกษาผลของการสอนแบบโครงงานโดยใช้การเล่าเรื่อง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. (2544). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กัญญา กอบกาญจน์สินธุ์. (2545). *การศึกษาค้นคว้าใช้วิธีการสอนด้วยการโต้ตอบทางสระที่มีต่อความสามารถในการฟังและพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรการสอน). นครสวรรค์: บัณฑิตวิทยาลัยสถาบันราชภัฏนครสวรรค์. ถ่ายเอกสาร.
- การประถมศึกษา. สำนักงาน. (2538). *พฤติกรรมของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษา*. ชัยนาท: สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยนาท.
- กุศยา แสงเดช. (2545). *ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- เจียรนัย พงษ์ศิริวาทย์. (2539). "เรียนภาษาจากเพลง," ใน *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา*. บรรณาธิการ โดย สมิตรา อังวัฒนากุล. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉวีวรรณ กีนาวงศ์. (2533). *การศึกษาเด็ก*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ทิพพดี อ่องแสงคุณ. (2535). *กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธาดา จันทวีเรือง. (2530). *การศึกษาการใช้นิทานพื้นบ้านล้านนาไทยเสริมทักษะการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย*. เชียงราย: สถาบันราชภัฏเชียงราย. ถ่ายเอกสาร.
- นนทพร ฤทธิ์รัตน์. (2546). *การใช้เพลงและนิทานในการเพิ่มความสามารถด้านการฟังของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านบางวัน จังหวัดพังงา*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พรทิพย์ วินโกมินทร์. (2530). *นิทานละครและหุ่นสำหรับเด็ก*. ปทุมธานี: ฝ่ายเอกสารตำราวิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์.
- พัชรี วาศวิท. (2537, มกราคม - เมษายน). "นิทานกับเด็ก," *วารสารคหเศรษฐศาสตร์*.

- มานิตา ไทชลิต. (2544). “นิทาน”มหัศจรรย์แห่งการเรียนรู้ของเด็ก. *มูลนิธิเด็ก*. สืบค้นเมื่อ 15 กรกฎาคม 2549, จาก <http://childthai.org/learningroom/el03/talereport01.htm>
- เยาวรัตน์ การพานิช และ อังคณา ทองพูน. (2543, มกราคม-มีนาคม). “ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น,” *มนุษยศาสตร์สังคมศึกษา*. 17(2) : 22-24.
- วิวรรณ ศรีคร้ามครัน. (2539). *การสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิจิตร อาวะกุล. (2543). *เทคนิคมนุษยสัมพันธ์*. พิมพ์ครั้งที่ 8 . กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *ภาษาและการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ทิพย์เนตร.
- สนธยา อ่อนน้อม. (2538). *ผลของการเสริมแรงในกิจกรรมการเล่าเรื่องที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ ปริบูรณ์. (2542, พฤษภาคม-มิถุนายน). “นิทานสำหรับเด็ก.” สถาบันราชภัฏราชบุรี. สืบค้นเมื่อ 28 มีนาคม 2550, จาก http://www.archs.bsru.ac.th/pdf_files/b_mayjun44.pdf
- สุจิตรา ศาสตราวหา. (2541). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในชั้นเรียนที่ใช้การสอนแบบสื่อสารโดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร
- สุรพันธ์ กุศลสง. (2543). *การเปรียบเทียบความสามารถและทัศนคติในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติประอบกับการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับการสอนตามคู่มือครู*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภัทสร วัชรคุปต์. (2543). *ชุดการสอนการอ่านจับใจความโดยใช้นิทานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์.
- อุบล เวียงสมุทร. (2538). *ความพร้อมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือโดยใช้ภาษากลางควบคู่กับภาษาถิ่นและเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเรื่องประกอบหุ่นมือโดยใช้ภาษากลาง*. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- อุไรวรรณ ปราบวิญญู. (2543). *การใช้บทเรียนภาษาอังกฤษที่มีนิทานเป็นองค์ประกอบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพัฒนาการทางการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. สารนิพนธ์ ศศ.ม.(การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อำไพ เกียรติชัย. (2531). *พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ 2*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Abbott, Marilyn. (2002, Spring). "Using Music to Promote L2 Learning among Adult Learners," *TESOL*. 11(1): 10-15.
- Aiex, Nola Kortner. (2006). *Storytelling by Children*. Retrieved March 12, 2006, from <http://www.vtaide.com/png1ERIC/Storytelling.htm>
- Doff, A. (1991). *Teaching English: A Training Course for Teacher*. Great Britain: Cambridge University Press.
- Ellis, Gail; & Brewster, Jean. (1991). *The Storytelling Handbook: A guide for primary teachers of English*. London: Penguin Group.
- Frederics, Anthony D. and others. (1997). *Teaching the Intergrated Language Arts: Process and Practice*. New York: Addison – Westey Education Publishes.
- Harmer, Jeremy. (1991). *The Practice of English Language Teaching*. 6th ed. Hong Kong: Longman.
- Harris, D.P. (1974). *Teaching English as Second Language*. Bombay: Mc Graw Hill.
- The Modern Language Journal*. The National Federation of Modern Language testing, LIX : 1 – 2 January – February.
- Higgin, John. (1978). *Teaching Listening Comprehension*. London: Longman.
- Husen, Torsten & Postlethwaite, Neville T. (1994). *The International Encyclopedia of Education: Editors-in-Chief*. Oxford: Pergamon Press.
- Lartz & Mason. (1988). *Consistent practice with retelling directs*. Chicago: Retrieved September, 2006, from [tm://research.k12il.us/export/sites/default/accountweb/Assessment/LearningFirst/ResourceGuideReadingComprehension.pdf](http://research.k12il.us/export/sites/default/accountweb/Assessment/LearningFirst/ResourceGuideReadingComprehension.pdf).
- Malkina, Natasha. (1995, January - March). *Story telling in Early Language Teaching*. Russia. Retrieved August30, 2006, from www/exchange.stage.gov/forum/vols/vol00/no1/P38.htm

- McDonell, Wendy. (1992). "Language and Cognitive Development through Cooperative Group Work," In *Cooperative Language Learning*. Edited by Caloryn Kessler. PP. 51 – 64. N.J : Prentice Hall Regents.
- Morrow, Lesley. (1993). *Literacy Development in the Early Years*. (2nd. Ed.) Boston: Allyn & Bacon.
- Phillips, Sarah. (2545). *กิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก*. แปลโดย เตือนใจ เฉลิมกิจ. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- Rivers, Wilga.M. (1980, October). "Hearing and Comprehending." *English Teaching Forum*. 28(4): 18-19 .
- Rixon, Shelagh. (1986). *Developing Listening Skill*. London: Macmillan Publisher.
- Rost, M. (1991). *Listening in Action: Activities for Developing Listening in Language Teaching*. London: Prentice Hall.
- Seidel, Debbie. (2002). *Enhancing The Kindergarten Language Experience Using Storytelling Props*. Retrieved April 22, 2007, from <http://www.fcps.edu/DeerParkES/Teacher/2001-2003/Storytellingprops.pdf>
- Stoyle, Paula. (2006). *What can Storytelling Offer?*. British Council. Retrieved March 5, 2006, from www.teachingenglish.org.uk/think/literature/storytelling.shthm
- Underwood, Mary. (1993). *Teaching Listening*. New York: Longman.
- Valette, Rebecca M. & Disick, Renee S. (1972). *Modern Performance Objectives and Individualization. : A Handbook*. New York: Harcourt, Brace & World.
- Verdugo, Dolores Ramirez & Belmonte, Isabel Alonso. (2005). Using Digital stories to Improve Listening Comprehension with Spain Learners of English. *Language Learning & Technology*. 2007(11): 88-101. Retrieved April 23, 2007, from <http://llt.msu.edu/vol11num1/ramirez/default.html>
- Widdowson (1981). *Teaching Language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.
- Wright, Andrew. (1995). *Storytelling with Children*. New York: Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

คาบละ 50 นาที

ผู้จัดทำ นางสาวอารีญา เขียวจ่อหอ

[illegible]

1. นักเรียนสามารถฟังเรื่องเพื่อจับใจความสำคัญและตอบคำถามได้
2. นักเรียนสามารถฟังเรื่อง แล้วปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง

สาระการเรียนรู้อื่น - กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษาและวัฒนธรรม
เรื่อง ความเท่า

กิจกรรมก่อนการฟัง

1. แสดงสิ่งของได้แก่ apple, book, eye glasses แล้วถามนักเรียนว่า “What’s this?” หรือ “What are these?” นักเรียนตอบ “It’s an apple.” หรือ “They are eye glasses.” แล้วครูนำภาพไปติดไว้บนกระดาน
2. วาดภาพผี 1 ตัว ที่ละส่วนบนกระดาน เพื่อให้นักเรียนทายจนกว่าจะถูก เช่น ครูพูดว่า “Do you know what it is?” 3 ครั้ง เมื่อนักเรียนทายถูกให้กล่าวชมเชยนักเรียนคนดังกล่าว แล้วครูพูดประโยคว่า “It’s a ghost.” แล้วให้นักเรียนพูดตาม 3 ครั้ง
3. ชี้ไปที่รูปผีบนกระดาน แล้วถามนักเรียนว่า “How many ghosts are there on the blackboard?” นักเรียนตอบ “One.” หรือ “One ghost.” ก็ได้
4. ถามนักเรียนว่า “Do you believe in ghosts?” แล้วให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
5. วาดภาพผีเพิ่มอีก 2 ตัวบนกระดาน แล้วถามนักเรียนว่า “How many ghosts are there on the blackboard?” นักเรียนตอบ “Three.” หรือ “Three ghosts.”
6. วาดภาพบ้านหลังหนึ่งบนกระดาน แล้วถามนักเรียนว่า “What’s this?” นักเรียนตอบ “It’s a house.”
7. ครูเล่าเรื่อง Ghosts ให้นักเรียนฟัง

กิจกรรมระหว่างการฟัง

1. เล่าเรื่องGhosts พร้อมกับแสดงท่าทางประกอบเพื่อช่วยนักเรียนเข้าใจความหมาย
2. ขออาสาสมัครนักเรียนสี่คนให้เป็นตัวละครในเรื่องโดยคนแรกเป็น The first ghost นักเรียนคนที่สองเป็น The second ghost คนที่สามเป็น The third ghost และนักเรียนคนที่สี่เป็นผู้ชาย หลังจากนั้นครูให้หน้ากากผี 3 อันให้นักเรียนที่แสดงเป็นผีทั้ง 3 คนสวมหน้ากากผี
3. นัดแนะกับนักเรียนอาสาสมัครทั้งสี่คนว่า ถ้าครูเล่าเรื่องถึงตอนใดให้ตัวละครแต่ละตัวแสดงท่าทาง เช่น ครูเล่าว่า “A man lives in an old house. One evening he is reading a book.” นักเรียนที่แสดงเป็นผู้ชายก็แสดงท่าทางอ่านหนังสือ หรือ ครูเล่าเรื่องว่า “The first ghost takes the glasses.” ก็ให้นักเรียนที่แสดงเป็นผีตัวแรกก็หยิบแว่นตา
4. ครูเล่าเรื่องอีกครั้งหนึ่ง ส่วนนักเรียนอาสาสมัครทั้งสี่คนแสดงท่าทางประกอบ

กิจกรรมหลังการฟัง

5. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆละ 4 คน เพื่อให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบ
6. ครูเล่าเรื่อง Ghosts โดยนักเรียนทุกคนในกลุ่มจะแสดงท่าทางประกอบการเล่า
7. นักเรียนทำใบงานเพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่อง Ghosts

การวัดประเมินผล

1. ความถูกต้องของการทำใบงาน
2. ความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม

แหล่งการเรียนรู้ / สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือ Storytelling with Children โดย Andrew Wright
2. สิ่งของ เช่น แอปเปิ้ล หนังสือ และ แว่นตา
3. หน้ากากผี 3 อัน
4. ท่าทางประกอบการเล่า
5. ใบงาน

เรื่อง Ghosts

เนื้อเรื่อง

A man lives in an old house.

One evening he is reading a book.

He puts his glasses on the table.

The first ghost takes the glasses

The man says, "Where are my glasses?"

He looks for them but he can't find them.

He puts his apple on the table.

The second ghost takes the apple.

The man says, "Where is my apple?"

He looks for his apple but he can't find it

He puts his book on the table.

The third ghost takes the book.

The man says, "Where is my book?"

He looks for his book but he can't find it

It is midnight. The man goes to sleep.

He snores very loudly.

ท่าทาง

ซีไปที่รูปผู้ชาย แล้วแสดงท่าอ่านหนังสือ

วางแว่นตาไว้บนโต๊ะ

ซีไปที่ผีตัวแรกแล้วหยิบแว่น

ซีไปที่ผู้ชายเดินไปมาแล้วมองหาแว่นตา

วางแอปเปิ้ลไว้บนโต๊ะ

ซีไปที่ผีตัวที่สอง แล้วหยิบแอปเปิ้ล

ซีไปที่ผู้ชายเดินไปมาแล้วมองหาแอปเปิ้ล

วางหนังสือไว้บนโต๊ะ

ซีไปที่ผีตัวที่สาม แล้วหยิบหนังสือ

ซีไปที่ผู้ชายเดินไปมาแล้วมองหาหนังสือ

ยกข้อมือขึ้นมาทำท่าดูเวลา และ

ทำท่านอนเสียงกรนเสียงดัง

The ghosts don't like his snoring.

ผีทั้งสามตัว แล้วทำท่าวิ่งออกไป

They run out of the house.

They leave his glasses, his apple, and his book
on the table.

และวางแว่นตา แอปเปิ้ล และหนังสือบนโต๊ะ

(จากหนังสือ Storytelling with Children โดย Andrew Wright)

Assumption Convent Silom School

Name _____ Prathom 3 class ____ No. ____

Worksheet

Choose the best answer.

1. Where does the man live? He lives in the _____.
- a. house b. pond
- c. school d. hut
2. What is the man doing in the evening? He is _____.
- a. sleeping b. reading a book
- c. running out the house d. snoring
3. Why can't the man find his book?
- a. He leaves on the table. b. The ghost puts it on the table.
- c. He runs out the house. d. The ghost takes it.
4. What time does the man go to bed?
- a. b. .
- c. d. .
5. Why do the ghosts run out of the house?
- a. The man leaves the glasses, the apple and the book on the table.
- b. The ghosts take the glasses, the apple and the book.
- c. The man snores very loudly.
- d. The ghost can't find the glasses, the apple and the book.
-

แผนการจัดการเรียนรู้

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

คาบละ 50

ผู้จัดทำ นางสาวอารีญา เชื้อยวจอหอ

[illegible]

1. นักเรียนสามารถฟังเรื่องและจับใจความสำคัญเพื่อตอบคำถามได้
2. นักเรียนสามารถเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่องที่ฟังได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถวาดภาพประกอบเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังได้

สาระการเรียนรู้อื่น - กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
เรื่อง การรักษาดังแวดล้อมทางทะเล

กิจกรรมก่อนการฟัง

1. วาดภาพท้องทะเลบนกระดาน แล้วถามนักเรียน “What’s this?” นักเรียนตอบว่า “It’s the sea.” กล่าวชมนักเรียนที่ตอบได้ แล้วให้นักเรียนทั้งห้องอ่านออกเสียงประโยค “It’s the sea.” อีก 3 ครั้ง
2. นักเรียนดูภาพส่วนบนของทะเล และให้นักเรียนพูดตามครูว่า “The top of the sea.” แล้วครูเขียนคำว่า The top of the sea บนกระดาน หลังจากนั้นครูชี้ไปที่ใต้ทะเล นักเรียนพูดตามครูว่า “The bottom of the sea.” แล้วครูเขียนคำว่า The bottom of the sea บนกระดานในบริเวณใต้ทะเล
4. นักเรียนช่วยกันตอบว่ามีอะไรบ้างในทะเล เช่น fish, shell, crabs, seaweeds, ครูเขียนคำเหล่านั้นบนกระดาน
5. นักเรียนดูบัตรภาพแล้วตอบว่าภาพเหล่านั้นคืออะไร เช่น ครูชูภาพสาหร่าย แล้วถามว่า “What’s this?” ให้นักเรียนตอบว่า “It’s a seaweed.” นักเรียนออกเสียงพร้อมกัน 3 ครั้ง หลังจากนั้นครูเขียนคำว่า seaweed ที่มุมกระดาน แล้วนำภาพสาหร่ายไปติดบนกระดานบริเวณใต้ทะเลบนกระดาน

6. ปฏิบัติเช่นเดียวกันกับกิจกรรมที่ 4 ดังต่อไปนี้ stones, tower, trash can, sea horse, eel, shark, dolphin, starfish, plastic bottle, plastic bag, whale แล้วนำไปติดบนกระดานบริเวณใต้ท้องทะเล
7. เรียกนักเรียนคนหนึ่งให้ออกมาวาดภาพถุงพลาสติก (plastic bag) ด้วยวลี "Please draw a plastic bag at the bottom of the sea." หลังจากนั้นเรียกนักเรียนคนอื่นมาวาดภาพตามคำสั่งบนกระดาน เช่น

Draw a trash can at the bottom of the sea.

Draw a plastic bottle at the bottom of the sea.

Draw a whale at the top of the sea.

Draw a sea horse in the sea.

กิจกรรมระหว่างการฟัง

8. เล่าเรื่อง The Bottom of the Sea โดยเล่าไปพร้อมกับแสดงสีหน้าและท่าทางประกอบ
9. หลังจากให้นักเรียนได้ฟังเรื่อง The Bottom of the Sea แล้วแจ้งให้นักเรียนทราบว่าเรื่อง The Bottom of the Sea ซึ่งเป็นผลงานของ ซาน มารีโอ (San Mario) จากการประกวดแต่งเรื่อง the '21st Century Fairy Tale: F ET Story Competition.' ในปี 1994
10. นักเรียนเลือกคำศัพท์ที่ชอบ 1 คำจากมุมกระดาน แล้วเขียนลงบนกระดาน
11. ให้นักเรียนที่เลือกคำศัพท์ที่ชอบเหมือนกันออกมายืนด้วยกันตามมุมต่างๆของห้อง
12. แจ้งให้นักเรียนทราบว่า ครูจะเล่าเรื่อง The Bottom of the Sea อีกครั้ง โดยในขณะที่ครูเล่าให้นักเรียนได้อินคำที่นักเรียนชอบ ให้นักเรียนกระโดด

กิจกรรมหลังการเล่า

13. จัดนักเรียนนั่งเป็นกลุ่มๆละ 3 คน
14. แจกแถบประโยคให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม โดยให้นักเรียนอ่านและช่วยกันแยกแถบประโยคที่เกิดขึ้นจริง และไม่จริงในเรื่อง The Bottom of the Sea
15. นักเรียนช่วยกันเฉลยว่ามีประโยคใดบ้างที่เกิดขึ้นจริง และไม่จริงในเรื่อง The Bottom of the Sea
16. ให้นักเรียนกลุ่มเดิมช่วยกันเรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง The Bottom of the Sea
17. นักเรียนช่วยกันเฉลยลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง The Bottom of the Sea หากกลุ่มใดเรียงถูกต้อง นักเรียนจะได้คำว่า BEAUTIFUL แล้วกล่าวชมเชยกลุ่มที่สามารถเรียงได้ถูกต้อง
18. นักเรียนทำใบงานที่ 1 ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน โดยตอนที่ 1 ให้นักเรียนทบทวนคำศัพท์จากเรื่อง The Bottom of the Sea ส่วนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์เหตุการณ์จากเรื่อง

19. นักเรียนทำใบงานที่ 3 โดยวาดภาพประกอบเกี่ยวกับความสวยงามทางทะเล

การวัดประเมินผล

1. ความถูกต้องของการทำใบงานตอนที่ 1-3 และ ใบงานที่ 2
2. ความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม

แหล่งการเรียนรู้ / สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือเกี่ยวกับธรรมชาติทางทะเล
2. หนังสือ Storytelling with Children โดย Andrew Wright
3. รูปภาพต่างๆ เช่น seaweed, stones, tower, trash can, sea horse, eel, shark, dolphin, starfish, plastic bottle, plastic bag, whale
4. แถบประโยค
5. ใบงานที่ 1 และ 2

Assumption Convent Silom School

Name _____ Prathom 3 class No. ____

Worksheet 1

Part 1 Match the vocabulary with the pictures.

1. a sea horse ☐

2. an eel ☐

3. a dolphin ☐

4. a starfish ☐

5. a crab ☐

6. a shark ☐

7. a multi-colored fish ☐

8. a whale ☐

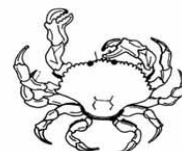
9. a seaweed ☐

10. a coral reef ☐

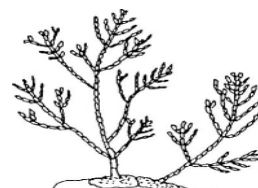
a.

b.

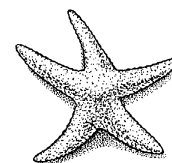
c.

d.

e.

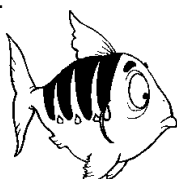
f.

g.

h.

i.

j.

Part 2 Read of the sentences (1 -12) below and write T if it is true or F if it is false.

- _____ 1. King Triton lives in the sea.
- _____ 2. King Triton is in a black tower.
- _____ 3. King is sad because there are not any animals in the sea.
- _____ 4. The sea animals make the sea dirty.
- _____ 5. The fish clean the sea with their fins.
- _____ 6. The sea is dirty because of plastic bags, paper, and plastic bottles.
- _____ 7. The sea animals clean the sea in twenty – five days.
- _____ 8. The sea is transparent because it is clean.
- _____ 9. King Triton and the fish have a party in a tower.
- _____ 10. They have a party at half past six.
- _____ 11. The sea horses play the violins, an eel plays the trumpet and the dolphins play the keyboard.
- _____ 12. All the sea animals are very happy because the sea is clean now.

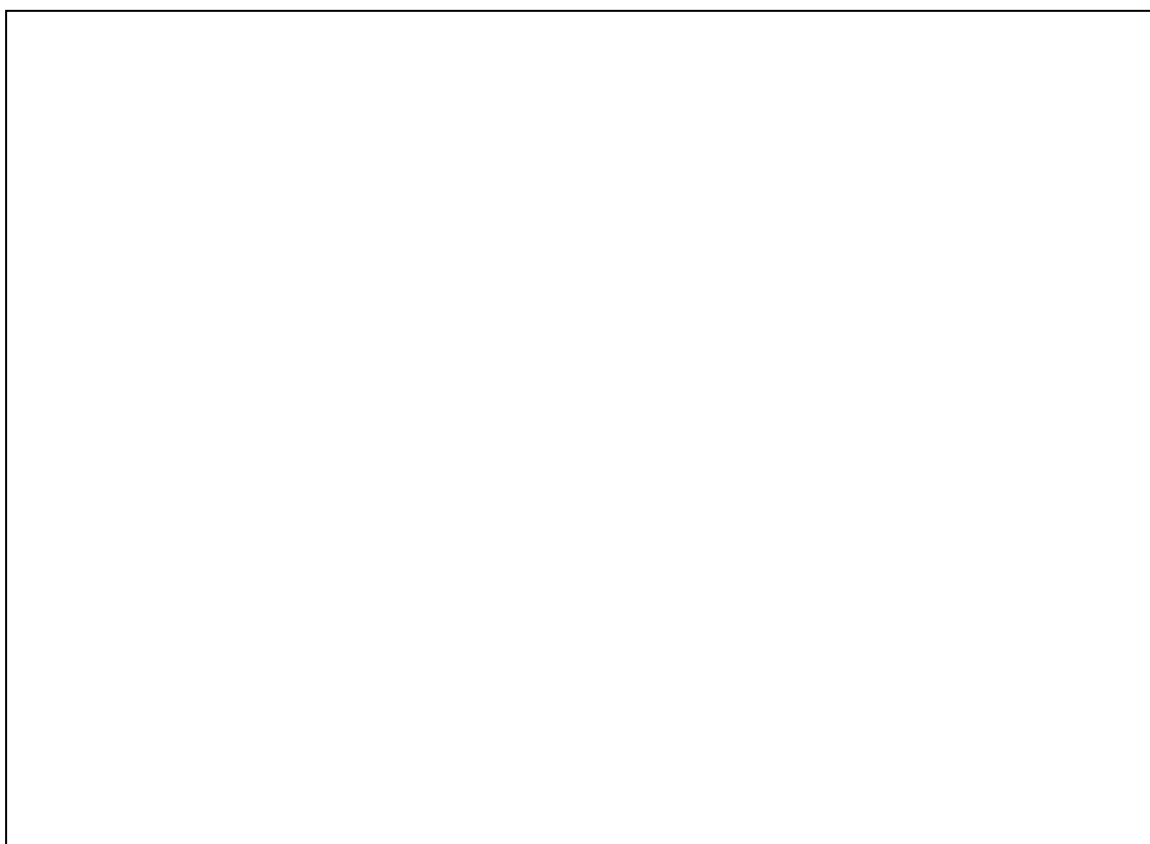
Assumption Convent Silom School

Name _____ Prathom 3 class No. ____

Worksheet 2

Draw a bottom of the beautiful sea. In the picture, there are seaweeds, coral reefs, coloured fish, sea horses, crabs, starfish, and a dolphin.

Do you think your sea is clean or dirty? Why?

.....

.....

.....

.....

.....

เรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่อง The Bottom of the Sea

B

King Triton and the fish live in the dirty sea.

E

King Triton tells the fish can clean the dirty sea.

A

All the fish clean the sea.

U1

After 25 days they finish the work.

T

King Triton and the fish are not sick.

I

The seaweed is green and the coral reefs are pink.

F

King Triton invites all the fish to a party.

U2

The fish play the keyboards, the violins, and the trumpets.

L

King Triton and the fish live happily.

C

King Triton lives in a house.

D

King Triton and the fish have a party at seven o'clock.

G

The trash cans can eat the eels, the sharks, and the starfish.

เรื่อง The bottom of the Sea

It is the year 2010. King Triton lives at the bottom of the sea, in an ivory tower, among weeds and little stones. The sea is very dirty and King Triton and all the fish are very sick and sad.

“Oh, dear. Oh, dear. What can we do?” says one little fish.

“Don’t worry.” The king says, “The fish can clean the water with their fins and the trash cans can eat all the trash.”

So the multi-coloured fish, the sea horses, the eels, the sharks, the dolphins, the starfish, and the crabs clean and clean and clean the sea. The trash cans eat all the trash: all the paper, plastic bags, and plastic bottles, the old tins, and shoes.

Finally, after twenty-five days, they finish the work. The water is clean and clear, the seaweed is green, and the coral reefs are pink.

King Triton and the fish are not sick now. King Triton invites all the fish to a party at 6:30 p.m. in the whale’s mouth.

An eel plays the keyboard, the sea horses play the violins, and the dolphins play the trumpets. Sebastian, the little crab, conducts the orchestra. They all live happily ever after.

(จากหนังสือ Storytelling with Children โดย Andrew Wright)

แผนการจัดการเรียนรู้

ผู้จัดทำ นางสาวอารีญา เขียวจ่อหอ

3. เล่าเรื่องครบครวนบ้น้อย พร้อมกับแสดงท่าทางประกอบเพือช่วยนักเรียนเข้าใจความหมายอย่างชัดเจนที่สุด
4. บอกนักเรียนว่าครูจะเล่าเรื่องอีกครั้งหนึ่ง แต่คราวนี้นักเรียน 5 คน จะแสดงเป็นครบครวนบ้น โดยขออาสาสมัคร และจัดให้ยืนเป็นแถวที่ขอบสระ
5. เล่าเรื่องอีกครั้งหนึ่ง เมื่อนักเรียนแต่ละคนได้ยืนบทบาทของตนจะต้องยกมือขึ้นพร้อมกับทำท่าทางประกอบพร้อมๆ กับที่ครูเล่าเรื่อง

กิจกรรมหลังการฟัง

6. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มๆละ 5 คน ให้ยืนตามมุมต่างๆในห้องโดยสมมติว่าเป็นสระ แล้วให้นักเรียนในกลุ่มเลือกที่จะเป็นตัวละครจากเรื่อง The Frog Family
7. ครูเล่าเรื่อง The Frog Family โดยนักเรียนทุกคนในกลุ่มจะแสดงท่าทางประกอบการเล่า ซึ่งคราวนี้จะมีครอบครัวมากมายแสดงท่าทางพร้อมๆกัน
8. นักเรียนทำใบงาน

การวัดประเมินผล

1. ความถูกต้องของใบงาน
2. ความถูกต้องของการเขียนเกี่ยวกับครอบครัวขนาดเล็ก
3. ความสนใจในการร่วมกิจกรรม

แหล่งการเรียนรู้ / สื่อการเรียนการสอน

1. หนังสือหนังสือกิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก โดย Sarah Phillips แปลโดย เตือนใจ เฉลิมกิจ
2. ใบงาน
3. รูปภาพกบ ใบบัว
4. นิทานเรื่อง The Frog Family

Assumption Convent Silom School

Name _____ Prathom 3 class ____ No. ____

Worksheet

Part 1 Listen and choose the correct answer.

1. How many frogs are there in the frog family?

a. Six frogs	b. Three frogs
c. Four frogs	d. Five frogs

2. Who is not in the frog family?

a. Brother frog	b. Grandmother frog
c. Baby frog	d. Mother frog

3. How is the weather?

a. It's hot.	b. It's cold.
c. It's snowy.	d. It's rainy.

4. What do the frogs do on the leaf?

a. They dance	b. They sing.
c. They jump.	d. They sleep.

5. What happen to all the frogs when they sit on the leaf?

a. They fall into the water.	b. They jump on the leaf.
c. They play on the leaf.	d. They swim in the pond.

เรื่อง The Frog Family

เนื้อเรื่อง

This is a story about Daddy frog, Mummy frog,
Sister frog, Brother frog, and Baby frog.

It is hot --- very, very hot.

And Daddy frog

Goes jump, jump, jump,
and sit on a leaf in the pond.

Mummy frog is hot --- very, very hot.

So Daddy frog says "Come here!"

Mummy frog goes jump, jump, jump,
and sit on a leaf in the pond.

Sister is hot --- very, very hot.

So Mummy frog says "Come here!"

Sister frog goes jump, jump, jump,

ท่าทางประกอบ

ชี้ไปที่ภาพขณะที่ครูเอ่ยชื่อกบแต่ละตัว

เอามือเช็ดหน้าผาก และแสดงท่าทางว่า
รู้สึกร้อน

ชี้ไปที่ภาพของพ่อกบและนั่ง(แบบกบ)
ข้างๆสระ

กระโดด 3 ครั้ง และนั่งบนใบบัวในสระ

ชี้ไปที่แม่กบนั่ง(แบบกบ) ข้างๆสระ และ
แสดงท่าทางว่าร้อน

ชี้ไปที่พ่อกบ กลับไปที่ใบบัว และพยักหน้า
เรียกแม่กบ

ชี้ไปที่แม่กบ นั่งข้างสระ และกระโดด 3
ครั้ง
ไปนั่งบนใบบัวใกล้ๆพ่อกบ

ชี้ไปที่กบตัวที่เป็นพี่สาว นั่งลงข้างสระ และ
แสดงท่าทางว่าร้อน

ชี้ไปที่แม่กบ กลับไปที่ใบบัว และพยักหน้า
เรียกพี่สาวกบ

ชี้ไปที่กบตัวที่เป็นพี่สาว นั่งข้างสระและ

and sit on a leaf in the pond.

กระโดด 3 ครั้งไปนั่งบนใบบัวใกล้ๆแม่กบ

Brother is hot --- very, very hot.

ชี้ไปที่กบตัวที่เป็นน้องชายนั่งลงข้างสระ
และแสดงท่าทางว่าร้อน

So Sister frog says “Come here!”

ชี้ไปที่พี่สาวกบ กลับไปที่ใบบัว และพยัก
หน้าเรียกน้องชายกบ

Brother frog goes jump, jump, jump,
and sit on a leaf in the pond

ชี้ไปที่กบตัวที่เป็นน้องชาย นั่งลงข้างสระ
และกระโดด 3 ครั้ง เพื่อไปนั่งบนใบบัว
ข้างๆกบที่เป็นพี่สาว

Baby is hot --- very, very hot.

ชี้ไปที่เจ้ากบน้องน้อย นั่งข้างสระ และ
แสดงท่าทางว่าร้อน

So Brother frog says “Come here!”

ชี้ไปที่ชายกบ กลับไปที่ใบบัว และพยัก
หน้าเรียกกบน้องน้อย

Baby frog goes jump, jump, jump,
and sit on a leaf in the pond

ชี้ไปที่เจ้ากบน้องน้อย นั่งลงข้างสระ และ
กระโดด 3 ครั้ง เพื่อไปนั่งบนใบบัวข้างๆกบ
ที่เป็นพี่ชาย

And then – SPLASH -- they all fall into the water!

แสดงท่าเซไปเซมา เหมือนกับว่าเสียการ
ทรงตัวแล้วหล่นลงไปในสระ

(จากหนังสือหนังสือกิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก โดย Sarah Phillips แปลโดย เตือนใจ เฉลิมกิจ)

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 ครูออกคำสั่ง 5 คำสั่งจาก 10 คำสั่งข้างล่างนี้ แล้วให้นักเรียนปฏิบัติตาม หากนักเรียนสามารถปฏิบัติตามได้ถูกต้อง จะได้คะแนนคำสั่งละ 1 คะแนน (5 คะแนน)

1. Go to the blackboard.
2. Clean the blackboard.
3. Put a bag under the table.
4. Draw an apple on the blackboard.
5. Run to the door and knock it.
6. Take a book to your friend.
7. Take off your socks.
8. Walk to a table.
9. Jump to the door.
10. Give me a pencil.

Listening Test Tape Script

ส่วนที่ 1 นักเรียนฟังเรื่อง แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

ตอนที่ 1 เรื่อง The Fox and the Crow จากหนังสือ Storytelling with Children
โดย Andrew Wright

A crow sits in a tree. The crow has a big piece of cheese in his beak. A fox comes and sees the crow and the cheese. The fox says "What a beautiful bird! What beautiful eyes! What beautiful feathers! Has she got a beautiful voice? I don't know!"

The crow opens her mouth and says "Caw!"

The big piece of cheese falls down. The fox eats it! Then the fox says "She hasn't got a beautiful voice and she hasn't got any brains!"

ตอนที่ 2 เรื่อง The Pied Piper จากหนังสือหนังสือกิจกรรมภาษาอังกฤษกับเด็ก โดย Sarah Phillips แปลโดย เตือนใจ เฉลิมกิจ

There is a town called Hamelin. The people in the town have a problem. The town is full of rats! There are rats in the street, in the house, in the schools, in the shops, even in their beds. "We must get rid of the rats!" The people say. But how?

Then one day, a strange man comes to the town. He wears a tall hat and has a flute. "I can get rid of the rats", He said. "What will you give me if I take them all away?"

"Lots of money!" say the people.

So the pied Piper starts to play his flute. Strange music comes out of the flute, and soon rats come out of all the shops, houses, and schools. The road is full of rats! They all follow the Pied Piper. The Pied Piper leads the rats: Over the bridge, up the hill, down the hill, round the castle, along the road, past the little house, through the garden of the big house, into the wood, out of the wood, and into the river.

ส่วนที่ 2 นักเรียนฟังเพื่อปฏิบัติตามคำสั่ง

ตอนที่ 1 นักเรียนดูภาพแล้วฟังบทสนทนาเพื่อระบายสี วาดภาพและเติมตัวอักษรตามคำสั่ง

1. Man: Can you see the boy?
 Girl: The boy? Yes.
 Man: OK. Now colour his shoes blue.
 Girl: Sorry, what colour?
 Man: Colour the boy's shoes blue. (pause)
2. Man: Find the box under the cupboard.
 Girl: Sorry? Which box?
 Man: The box under the cupboard.
 Girl: OK.
 Man: Now, write the letter A on the box. Write the letter A on the box under the cupboard. (pause)
3. Man: Can you see the flowers next to the window?
 Girl: Yes.
 Man: Colour the flowers pink.
 Girl: Pardon?
 Man: The flowers next to the window. Colour them pink. (pause)
4. Man: Can you see the apples on the table?
 Girl: Yes.
 Man: Now, draw a banana next to the apples.
 Girl: What?
 Man: Draw a banana next to the apples on the table. (pause)
5. Man: Now, look at the girl.
 Girl: The girl?
 Man: Yes. Now colour her T-shirt orange.
 Girl: Pardon?
 Man: Colour the girl's T-shirt orange (pause)

ภาคผนวก ค
ภาพกิจกรรมระหว่างการทดลอง

นักเรียนแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง The Frog Family

นักเรียนแสดงบทบาทสมมติจากเรื่อง The Ghosts

นักเรียนเรียงลำดับเหตุการณ์จากเรื่อง The Bottom of the Sea

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ – ชื่อสกุล	นางสาวอารีญา เขียวจ่อหอ
วันเดือนปีเกิด	28 กรกฎาคม 2518
สถานที่เกิด	อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	34 หมู่ 2 ตำบลตลาด อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา 30310
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ สีลม ถนนประมวญ เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร 10500
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2536	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสุรนารีวิทยา อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา
พ.ศ. 2540	ค.บ.(ภูมิศาสตร์) มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
พ.ศ. 2551	ศศ.ม.(การสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ